

"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga." *(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)*

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 16, DECEMBRIE 2004

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei -

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cuceriti, organizații

Actualitate Democrația lui Illici

Istorie Întregirea României

Reportaj Tânărării 2004

Din culisele Legiunii Sunt simist,
dar mă tratez (III)

Carte legionară Frăția de Cruce (III)

Centenar Vasile Marin și Const. Papanace

Semicentenar Eliminarea din Mișcare a
fostului comandant Horia Sima

Diverse Pagini cenzurate

Crăciunul Nașterea Domnului
Crăciun legionar în lagăr

Pagini de vacanță Repere spaniole

Concurs, Poșta redacției

UN TRIBUNAL NEVĂZUT

Mai zilele trecute, cu totul întâmplător, am văzut la B.B.C. un interviu luat unui domn istoric din New York, pe nume *Ioanid și nu mai știu cum*, care printre altele constata - cu durere sau cu plăcere - că antisemitismul poporului român nu este de azi, de ieri, și îl prezenta ca manifestându-se de la 1878, de la Conferința de Pace de la Berlin.

Despre cât de istoric o fi dl. Ioanid nu pot să fac nici o apreciere, lucrările d-sale nefiind de găsit în România, cu toate că este vorbitor de limbă română. Sunt greu de stabilit două lucruri:

- dacă a fi istoric este sinonim cu a fi cercetător pentru stabilirea adevărului istoric, și

- dacă odată stabilit acest adevăr, are prioritate în fața intereselor de trib sau de triburi.

Pentru a avea o bază temeinică, veche și de demult, **dl. Ioanid a ales ca punct de plecare anul 1878**. Era după Războiul de Independență din 1877 când, aşa cum știi, România, atâtă cât era, a invins Imperiul Otoman într-un război pierdut de colosul rusesc cu picioarele de lut, și își cerea răsplata vitejiei și sacrificiilor sale, solicitând marilor puteri ale vremii recunoașterea independenței tânărului Regat al României sub sceptrul înțeleptului Rege Carol I.

Recunoașterea independenței noastre a fost condiționată de cancelarul Germaniei, Otto von Bismarck, de acceptare pe pământul României a imigrației evreilor în număr nelimitat și cu încetăjenirea necondiționată. Care era interesul Germaniei în situația dată vom discuta poate altădată și, oricum, pentru noi era lipsit de importanță.

Putea o Românie de câteva milioane de locuitori să suporte o năvălire străină fără a prevedea consecințele tragice, economice, sociale, culturale etc. etc.? Am zis "consecințe tragice". Așa, m-am dat de gol că sunt "antisemit". Ce firmă mi-

se putea pune dacă cei ce voiau să năvălească în România erau germanii, sau ungurii, sau bulgarii, sau rușii? Antigerman sau antiungur sau antibulgar sau antirus (aici ati nimerit)!

Dacă în decursul mileniilor de existență a noastră pe acest pământ ne-am apărat cu sabia în mâna neamul, credința în Dumnezeu și pământul în care stau înspite rădăcinile existenței noastre, tuturor li s-a părut normal și tuturor li se pare un lucru nu numai logic, dar și de mare laudă; și iată că de la un moment dat tot ce părea în firea lucrurilor pentru orice popor din lume aceasta, a devenit o "crimă contra umanitatii"!!

Trăgând o primă concluzie se poate stabili că în lumea aceasta dreptul de apărare a unui popor are totuși îngrădini sau, altfel spus, exceptiile confirmă regula - excepția de față.

Dar să coborâm mai departe pe firul istoriei. Sărind peste vreme ajungem la primul Război Mondial.

Sacrificiile României, în oameni și bunuri, întrece la proporție sacrificiile oricărui participant la război.

Vine și Conferința de Pace de la Versailles și bețe în roate; nu se mai respectă angajamentele față de România decât dacă evreii care sunt pe teritoriu și cei care vin în grupuri din Rusia post octombriștă sau din Polonia ori de aiurea, sunt naturalizați în masă și necondiționat.

Stai buimăcit și te întrebă, DF CE? De ce vin toți în România, de ce mariile puteri europene plus dl. Wilson preș. U.S.A. sunt atât de interesați să împământeze ască la noi, de ce o țară de zeci de ori mai mică decât Statele Unite trebuie să "asimileze" într-o anumită perioadă de timp de zece ori mai mulți imigranți decât o face Congresul American în aceeași perioadă de timp?

(continuare în pag. 2) Nicador Zelea Codreanu

Problemele tineretului / Ideologie

CUCERIȚI, ORGANIZAȚII!

Mă adresez tuturor celor care mai simt românește, celor care nu sunt lași sau meschini, tuturor celor care ne scriu admirativ dar stau deoparte: uitați cuvintele meșteșugile și mincinoase ale cuvântătorilor de profesie care încearcă să vă adoarmă bunul simț și rațiuneal. În numele clamatorilor "drepturi internaționale ale omului" ni se impun drepturile tuturor aici, în timp ce drepturile românilor sunt încălcate de zeci de ori zilnic, lună de lună și an de an. Sectele și ateii au dreptul să ridiculeze credința noastră strămoșească, străinii să ne cumpere pe nimic, toți au dreptul să ne "modernizeze" după cum cred, să ne învețe căte ceva, inclusiv homosexualitatea.

Dar "Nu poate trăi pe lume o nație dispusă la toate părurile, la toate atitudinile, la toate schimbările și la toate compromisurile." (Corneliu Zelea Codreanu)

Dacă mai puteți vibra când citiți despre faptele de vitejie și înălțare ale istoriei noastre, dacă vă place acest pământ roditor și pitoresc, treziți-vă la realitate: nu mai e mult până când vom deveni doar o pagină în cartea de istorie, asemeni pieilor roșii, asimilați de către "cuceritorii" moderni, mai crunți de fapt decât Atilla și Genghis-han, pentru că ne rup de cerul și pământul nostru, de strămoșii noștri, ne desnaționalizează treptat, pretinzând însă că o

fac spre binele nostru, că vom găsi aiurea ceea ce avem deja aici, dar nu putem păstra...

Minoritarii sunt susținuți internațional, dar pe români cine să îi susțină? Noi, fraților, și Dumnezeu! Noi trebuie să ne susținem, iar Dumnezeu ne va ajuta DOAR în această măsură, pentru că Dumnezeu nu-ți impune nici măcar binele cu forță! De aceea vă repet cuvintele Căpitanului: "CUCERIȚI, ORGANIZAȚII! Și că vă pot să organizați, peste atât se va întinde puterea voastră!"

Singura realitate de acum, ca și cea de acum săptămâni de ani, când a luat naștere Mișcarea, este "omul singur" un intelectual dezamăgit, un țăran izolat, un muncitor dezrădăcinat. Există doar oameni răzleți, răspândiți prin toată țara. În aceasta de fapt, constă ACTUALA PROBLEMĂ A MIȘCARII LEGIONARE: ca toți acești simpatizanți ai noștri să se decidă odată să pună umărul!

Dacă viață la legionari și dacă așteptați să apară ei ca să restabilească dreptatea pentru români, gândiți-vă că ei, copiii și nepoții lor, stau de zeci de ani, singuri, cu față la dușman, că sunt asemeni unui părău năzdrăvan a căruia curgere nu poate fi opriță, dar că fără aportul fiecărui dintre voi părăul nu se poate transforma în fluviu malestuos!

Nicoleta Codrin

(continuare din pag. 1) UN TRIBUNAL NEVĂZUT

Oare ce s-a întâmplat, suntem sălbaticii din inima pădurilor ecuatoriale și trebuie să vină cineva să ne civilizeze, să au descoperit zăcămintele de aur ca în California sau diamante ca în Africa de Sud? Nu știm. Eu cred că s-a constatat că aurul era în inima românului blajin și conciliant și că diamantele erau plaiurile românești inegalabile.

Urmarea se cunoaște: în România interbelică, paradoxal, problema de apărare de la pieire a fost nu a unui grup etnic minoritar, ci al grupului etnic majoritar.

Dacă cineva încearcă să sustină altceva nu văd nici un motiv să acceptăm "de bunăvoie și nesilit de nimene" niște minciuni cusute cu atâl albă.

Se practică și s-au practicat din totdeauna presiuni asupra guvernelor. Dacă nu s-a putut altfel, cei ce rezistau au fost coruși, șantajați prin împrumuturi la nivel național sau șantajați ca persoane particulare. Altor conducători li s-a băgat pe gât o femeie care să-i transforme (dacă mai era nevoie) în criminali dementi și sadici. După cum mai vedem, pe unii li calcă mașina, alții în preajma alegerilor cad secerăți de gloanțe și multe altele; și totuși vom vedea că popoarele luptă în continuare pentru ceea ce cred ele că reprezintă binele lor.

Îată că ajungem în prejma celui de al doilea război mondial.

Ca o reacție la pericolul bolșevic - și aici mă refer în primul rând la pericolul intern, organizat prin Internaționala Comunistă finanțată de Moscova, la rândul ei finanțată de unele asociații de bancheri și mari bogătași ai lumii apuse - apar mișcările naționaliste din Europa (și nu numai).

Nu vreau să fac apologia acestor mișcări.

A apărut una curată, motivată, absolut justificată, puternică și creatoare. Aceasta a fost Mișcarea Legionară de până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Din păcate, înainte de așa zisul holocaust ea a dispărut de pe firmamentul politic românesc. Să stabilim deci fără nici un dubiu: Mișcarea Legionară nu a fost niciodată implicată de nimene în ceea ce unele cercuri de interes încearcă să crediteze sub denumirea de "Holocaust în România"!

Am făcut această subliniere pentru a declara pentru că privesc și încerc să deslușesc această problemă nu ca legionar, ci ca un român oarecare; și nu ca un bun român, căci socotesc pe cei ce își însușesc multe vinovății inventate împotriva tuturor dovezilor și împotriva intereselor naționale ca pe niște străini de neamul românesc.

Pe de altă parte, nu mă feresc de a declara că acest articol conține punctul de vedere al Mișcării Legionare din România și din lume. Specific aici că nu vorbesc în numele simiștilor și nici în numele unor legionari care au făcut zeci de ani de pușcărie și nu să mai pot detașa de teamă în urma terori și chinurilor îndurate.

Nu cred că este necesar să mă apuc să înșiruiesc din nou sutele de argumente produse de istoricii români și de

personalitățile care au preluat făclia adevărului și au adus argumente suficiente pentru a demonta această încercare de încriminare a poporului român. Aici mă refer, bineînțeles, și la prof. Ion Coja și la sa "Liga pentru combaterea antiromâanismului".

Ceea ce mi se pare inadmisibil este că ni se cere să acceptăm această acuzație - dacă se poate chiar cu oarecare entuziasm. Oare înțeleptii din orice timp își pot închipui că impunerea prin forță împrejurărilor a acestui neadevăr este benefică pentru poporul ales? Dacă așa judecă înțeleptii este grav, căci înseamnă că au ajuns la convingerea că își pot permite orice. Nu uitați dureroasa zicală românească: "Cu cât mai rău cu atât mai bine"! Oare trezirea resentimentelor face parte dintr-un plan? Să credem în această afirmație? Să credem ce zice Biblia: "Pieirea ta prin tine, Sioane"?

Știm că crimele contra umanității nu se prescriu, dar ne punem întrebarea: Dacă a existat Holocaust în România, de ce nu a fost judecat la timpul potrivit, la fel ca Nürnberg-ul? Cei ce ne acuză, cum vor răspunde la această întrebare? Poate România a stat ascunsă în Argentina sau în Amazonia și acum am fost descoperiți!

Dar în această situație nu ni se face măcar cinstea datorată și celui din urmă om, de a fi judecați? A existat un proces la instanțele internaționale de justiție care ne-a condamnat?

Cine are dreptul de a stabili acest lucru? S-a văzut vreun tribunal care să aibă în compunerea sa numai acuzarea? Unde este judecătorul? Unde este apărătorul? Cine hotărâște, o bandă de foști comuniști care au avut părinții membri ai Partidului Comunist din România? (nota bene: nu "Partidul Comunist Român", ci "Partidul Comunist din România")

Se mai pune o întrebare: De ce înversunarea aceasta împotriva țării noastre?

În timpul războiului, în alte țări europene populația evreiască a avut de suferit mai mult decât la noi. Eu, ca om de pe stradă, mă întreb și mă cruxesc: De ce noi?

Să fie oare lucruri ascunse pe care nu le știm, au existat planuri pe care noi le-am zădărcnit?

Dacă da, care sunt acelea, și dacă da, ce vină are poporul român?

Vină colectivă? Unde s-a mai văzut așa ceva?

Sunt prea multe întrebări și dacă nu ni se va da răspuns la toate, dați-ne voie să ne îndoim de temeinicia acestei acuzații și să o respingem cu cea mai mare hotărâre.

Declarăm că vom duce mai departe tactica de supraviețuire a poporului român dintotdeauna: niciodată nu vom ataca pe nimene dar totdeauna ne vom apăra și atunci când aparent nu va mai fi nici o sansă de izbândă.

Actualitate

DEMOCRAȚIA LUI ILICI

În sfârșit, românii au votat din nou

Sentimentul de frustrare este însă mai puternic decât în 1992. România este o țară divizată profund acum din cauza fraudelor electorale. La un pas de ucainizare. Campania electorală din România a fost cercetată atent în presa internațională. Marile drame cu care se confruntă românii s-au analizat la rece, cu toată detașarea, și s-au evidențiat curențele grave din lumea politică. Nu au scăpat nici detaliile cele

mai picante. Într-o atmosferă fierbinte, în care s-au aruncat tot felul de informații contradictorii, românii s-au edificat și au votat.

Fiindcă au încă o mentalitate paternalistă, românii vor un președinte puternic. Chiar dacă noua Constituție îl privează pe președinte de cele mai importante prerogative. Președintele se poate la economie, se ocupă de agricultură, dă alocații și pensii, mărește salariile, prinde hoți și-i trage în țepă, duce țara în Uniunea Europeană și, între două ședințe, se răstește la Ucraina pentru oprirea săpăturilor de pe Canalul Bâstroe-Chilia. De aceea, românii au uitat de Constituție și au acordat o mai mare atenție confruntărilor dintre candidații la președinție, decât luptei pentru alegerile parlamentare.

Presă internațională remarcă doar cinci candidați la președinție din cei 12. France Press, Reuters, Associated Press, "The Washington Times", "The Guardian", "Le Figaro", "Nezavisimaya Gazeta" au reținut trăsăturile esențiale, surprinse și în presă românească.

1) Traian Băsescu, liderul Alianței DA, a venit cu un mesaj direct, destul de ardeiat: "Adrian Năstase este un mafiot!"

2) Adrian Năstase, candidatul Partidului Social Democrat, a fost supus tirurilor din toate direcțiile. A preferat un limbaj elitist, dar a și dat pe de lături: "Traian Băsescu este un mitocan!"

3) Cornelius Vadim Tudor, președintele Partidului România Mare, nu mai este percepțut ca un antisemit, dar tot nu abandonează pamfletul care l-a băgat în politică: "Termin cu hoții în 48 de ore!"

Gheorghe Frunda explică de ce Cornelius Vadim Tudor a luat mai puține voturi decât în anul 2000: "Și-a luat evrei pe lângă el, a primit unguri în partid și aşa a pierdut".

Rău era când nu voia să audă de ei, rău este și aşa. Cum ar fi mai bine? Să ne amintim de Nastrătin Hoga, care și-a făcut captur pe roate, ca să-l poată întoarce cum vor trecătorii de pe drum...

4) Pe Marko Bella nu l-au votat nici maghiarii toți din România, după cum arătau sondajele de opinie: "Eu sunt singurul candidat din Transilvania!"

După care a dat-o pe ungurește, încât Cornelius Vadim Tudor a început să-și facă cruce.

5) Mai patetic decât toti, Gigi Becali a dat pe caval o mai veche promisiune: "Jur în fața lui Dumnezeu să fac o Românie ca soarele sfânt de pe cer!" Motiv pentru care Maximilian Katz l-a acuzat de antisemitism!

În replică, stăpânul Stelei l-a trimis pe Katz în Israel. "Cine vrea să facă politica Israelului să plece în Israel". Într-adevăr, nici un cuvânt nu este antisemit acolo.

Sloganul adoptat de Gigi Becali este un cântec, o rugăciune, o poezie sau un jurământ?

În realitate, această frază înălțătoare îi aparține lui Ion Moța. Luptătorul se află la Majadahonda, pe frontul anticomunist (nu la cărciumă, cum crede Mircea Dinescu). Într-o seară Ion Moța i-a scris lui Cornelius Zelea Codreanu o scrisoare: "Dacă voi muri, Căpitan, să fac din România o țară ca Soarele sfânt de pe cer!"

Fraza a făcut epocă și nimeni nu a avut curajul să dezgroape încă până acum. A trebuit să văd un om simplu, cam brutal de spontan în toate reacțiile lui, care vine în față românilor și spune deschis: "Tatăl meu a făcut parte

dintr-o Mișcare frumoasă..."

Este el omul lui Viorel Hrebenciuc? Al lui Ion Iliescu?

Nu trece mult, și Gigi Becali își cere iertare de la Corneliu Vadim Tudor, după ce se înjuraseră ca la ușa cortului. Vadim i-a primit scuzele.

Era necesar astăzi un mesaj din partea martirului care a creat primul partid politic autentic românesc din istoria noastră? Eu cred că da. Politica reală nu se face cu mituri nationale, dar nu trebuie să le uităm niciodată când intrăm în politică.

Aceste alegeri au relevat apariția a doi oameni realmente valoroși: Gheorghe Ciuhandu și Marian Miluț. Amândoi știu ce înseamnă administrația, economia reală. Și ce dacă? Dacă nu ai haită de hiene în jur, nu ai nici o șansă în politica actuală, pe care unii o numesc democrație. Este la fel ca în fotbalul actual. Un fotbalist ca Pele nu ar mai putea pune piciorul pe mingă în fotbalul de astăzi. Atacul în haită este cel mai eficient. Haită are doar un lider informal.

În 14 ani, România și-a distrus industria și agricultura, iar acum vinde institutele de cercetare pentru a le transforma în depozite. George Emil Palade, laureat al Premiului Nobel, împreună cu alții academicieni români, răspândiți în toată lumea, au transmis o scrisoare candidaților în care le reproșează că nu se preocupă de viitorul cercetării științifice din România.

Fără cadouri electorale? Nu!

"Le Monde" avertizează că atmosfera din România "se înveninează pe zi ce trece". Acuzele reciproce de mituire a electoratului au fost frecvente. Uneori, punga de plastic conținea și plicul cu bani pentru pensionarii mai nevoiași.

Pentru unii candidați, declarațiile politice ale unor lideri străini au devenit cecuri în alb. "The Washington Times" reține și acest truc de sorginte fanriotă.

"The Economist" publică la începutul lunii noiembrie că România poate fi condusă doar de o echipă care să aibă continuitate, iar nu de opozitie.

Invitat la emisiunea "Viața în Euro", realizată de Gabriel Klimowicz, liberalul Valeriu Stoica sugera că articolul a fost plătit.

Peste o săptămână, aceeași publicație prestigioasă oferea o altă certitudine: opozitia din România poate conduce țara spre Uniunea Europeană!

Pe data de 5 noiembrie, Gunther Verheugen, Comisarul pentru extinderea Uniunii Europene, promitea că România va încheia negocierile pe data de 24 noiembrie, deci numai cu patru zile înainte de alegerile generale. În două zile, cancelarul german Gerhard Schroeder spunea același lucru.

Traian Băsescu a ripostat, afirmând că Uniunea Europeană oferă cadouri electorale pentru partidul lui Adrian Năstase. El a amenințat că, dacă va fi președinte, va anula contractele de autostrăzi, oferte de Adrian Năstase, fără licitație.

În consecință, Pierre Moscovici, noul Raportor al Parlamentului European pentru România, a anunțat că negocierile se vor finaliza pe 17 decembrie. "Eu nu dau cecuri în alb", a avertizat Pierre Moscovici.

Mai mult, Wilfried Martens, președintele Partidului Popular European, a afirmat că încheierea negocierilor se va amâna cu trei-patru luni.

Până la urmă, dacă a fost un cadou electoral, acesta i-a fost oferit involuntar lui Traian Băsescu.

În linii mari, Adrian Năstase a înțeles cel mai bine relația cu lumea mare. Înaintea campaniei electorale, s-a dus la Washington, a dat mâna cu Bush care a spus: "Eu voi fi reales președinte și am înțeles că și domnul Adrian Năstase trebuie să câștige alegerile".

Ulterior, Adrian Năstase i-a făcut o vizită lui Vladimir Putin, după care s-a întâlnit cu Gerhard Schroeder. Un amplu reportaj color îl prezintă pe Adrian Năstase cu Dana Năstase pe genunchi în revista "Paris Match", unde a apărut și Mohamed al IV-lea al Marocului.

Armagedoane de taină

Presă internațională a preluat copios din stenogramele secrete ale Partidului Social-Democrat, care au ajuns în ziarele românești. (continuare în pag. 4)

Viorel Patrichi

Adrian Năstase își certă miniștrii că nu găsesc dosare compromițătoare pentru liderii din opoziție, mai ales pentru Traian Băsescu.

Curtea de Conturi era pusă la colț fiindcă se occupă de dosarele baronilor locali.

Ghidurile de partid și de stat din România au fost preluate de numeroase ziaruri americane. "Stenogramele de partid provoacă indignare în România", titra Associated Press. "The Globe and Mail" vorbește despre "intervențiile din procese, intimidarea opoziției și măsluirea voturilor în Parlament".

Numerosi procurori au confirmat informațiile din stenograme și au precizat că li s-a impus ca dosarele unor coruși de talie europeană să fie băgate la fișet.

Mesaje subliminale

"Curierul balcanic", o publicație de limbă franceză, face portretele candidaților principali. "Adrian Năstase este delicat, elegant și are un surâs artificial, crispăt"; "Traian Băsescu afișează imaginea unui conducător al poporului și pentru popor, este simplu și direct"; "Corneliu Vadim Tudor nu a mai oferit imaginea unui justițiar".

Sondajele de opinie, plătite de o tabără sau alta, au aruncat pe piață informații contradictorii.

Au fost criticate unele televiziuni care au transmis mesaje subliminale prin care se inducea alegătorului că Adrian Năstase este noul președinte. Expertii în imagine au avut ca model realegerea lui Francois Mitterrand ca președinte al Franței în 1988. Atunci, chipul lui Mitterrand a fost difuzat de peste 2500 de ori în câteva fracțiuni de secundă la Televiziunea Antena 2. Situația a provocat un imens scandal în Franța, dar Mitterrand se bucura de imunitate prezidențială.

Există și semnale mai directe. Reuters evocă o bătaie între bandele PSD și PNL-PD, înarmate cu bâte de baseball și cu gaze lacrimogene, încăierare care ar fi avut loc pe la Buzău. Agenția reține scăzună majoră dintre satele și orașele României, atât ca nivel de trai, cât și ca atitudine.

Statuie în viață

Era un moment crucial pentru România, mai ales că vor veni mulți bani de la Uniunea Europeană. O adevărată mană cerească pentru unii șpagari, arată presa internațională. De aceea, miza era foarte mare.

Discret în viața lui intimă, Ion Iliescu este ultimul lider comunist din sud-estul Europei, care pleacă. Dar nu de tot. "El vrea să conducă România din umbră", notează Reuters.

Corupția, plaga României

"România se luptă cu o plagă: corupția", titrizează "International Herald Tribune". Tema a fost că o măciucă în mâinile lui Traian Băsescu și ale lui Corneliu Vadim Tudor. Ziarul îl consideră pe Adrian Năstase "un fost comunista care vrea să fie președinte, dar corupția din timpul guvernării sale este principala problemă a negocierilor României cu Uniunea Europeană".

Presă internațională remarcă eforturile societății civile pentru informarea românilor care trebuie să voteze "un parlament curat, contra corupției".

O analiză glacială din "La Nouvelle Alternative" arată că "integrarea europeană a României a fost încetinită din cauza unei elite hrăpărețe". Aceste elite hrăpărețe au distrus satul românesc tradițional și fură fondurile europene.

Din nou apare aceeași întrebare care ar trebui să ne dea de gândit: "Cum vor fi folosiți banii europeni?"

România va fi o zonă de incertitudini pentru Uniunea Europeană, "mărul putred care le va strica și pe ceilalți", cum avertizează "Le Figaro". Români își vând copiii, arată un reportaj transmis de Sky News. Caz unic - România are mai multe avorturi decât nașteri, România este "ultima țară din Europa". Televiziunile străine au transmis imagini stranii cu "țepeli lui Bombonele" din fața Teatrului Național, imagini care au făcut inconjurul lumii.

Această perspectivă apocaliptică pentru țara noastră are o singură cauză, conform presei occidentale: clasa politică.

Oamenii de afaceri străini din România nu au nici un fel de slăbiciuni pe ntru șefii noștri de partide. Ei așteaptă de la nouă guvern să atace corupția și birocrația, să lucreze deschis cu investitorii autenți, arată France Press, citându-l pe Gilbert

Wood, președintele Consiliului Investitorilor Străini.

"Le Monde" îi sanctionează pe socialiștii europeni, care au anunțat că îl susțin pe Adrian Năstase, dar nu și pe Traian Băsescu, al căruia partid este tot în Internaționala Socialistă. Socialiștii europeni au sanctionat partidul lui Băsescu pentru că s-a aliat cu Partidul Liberal, considerat de dreapta.

O casetă pierdută

Caragiale este marele nostru contemporan la porțile Europei. Pe-atănci se purta "scrisoarea pierdută". Dar Agamita Dandanache era un copil pe lângă dandanăii de azi.

Astăzi, este la modă caseta. Video, dacă se poate!

Traian Băsescu a declarat că 20% din români ar fi homosexuali. Imediat, Adrian Năstase și Mircea Geoană au sărit pe el cu toată vehemența pentru că liderul Alianței DA jignește poporul român. În replică, Traian Băsescu, folosind echivocul care îl caracterizează, a răspuns în doi perii: "Eu am recunoscut, dar și Adrian Năstase trebuie să recunoască".

Zvonul că Nati Meir ar avea o casetă compromițătoare într-o bancă din Israel a făcut ocolul Pământului. Partidul lui Adrian Năstase ar fi oferit două milioane de euro, iar Alianța lui Traian Băsescu ar da patru milioane pentru prețiosul document.

Presă "gay-lor" din Europa îl acuza acum pe Adrian Năstase pentru retorica lui contra homosexualilor. "Traian Băsescu este Satana pe Pământ", țipa Octav Cozmâncă. "Nu putem rezolva problemele naționale cu homosexualii". Așa este.

Nati Meir este un maestru al casetelor înregistrate pe sub masă. El îl-a înregistrat pe conaționalul Alexandru Feldman pe când îi cerea să pună o vorbă bună la București pentru niște contracte. În schimb, Feldman îi cerea acolo, o bagatelă: să intervină la Ierusalim pentru alegerea lui ca șef al Comunității Evreiești din România.

Se poartă autodenunțul.

Nati a pus la păstru noua casetă deșusecată undeva într-o bancă din Ierusalim. O va scoate sau nu, încă nu știm. Mai degrabă o păstrează pentru alt "coledzi". A găsit și explicația pentru care nu arată proba: "eu sunt profund religios și nu vreau să...". L-a fotografiat și pe Adrian Năstase când a venit la el, la Nati acasă, însotit de Ristea Priboi. Năstase a declarat că nu-l cunoaște pe Nati, iar Nati strigă tare: "Minte!"

Și tot aşa...

Modelul ucrainean?

Liderii opozitiei au avertizat că partidul lui Adrian Năstase va frauda alegerile. Chiar dacă Traian Băsescu a precizat că nu va scoate lumea în stradă, unele asemănări cu Ucraina par evidente:

- Leonid Kucima și Ion Iliescu au fost credincioși relației cu Moscova;
- premierul Adrian Năstase a candidat pentru Cotroceni, la fel ca premierul Viktor Ianukovici;
- Adrian Năstase a declarat că Traian Băsescu nu are față de președinte. Viktor Iușcenko nu mai are față de președinte, după ce a fost otrăvit;
- culoarea predilectă a lui Traian Băsescu este oranjul, la fel ca pentru Iușcenko, iar Adrian Năstase preferă albastrul;
- regimul Kucima a fost acuzat de moartea ziaristului Gheorghe Gongadze, decapitat pentru articolele lui contra guvernului. Iosif Costinaș, un gazetar extrem de incomod din Timișoara, a dispărut în condiții similare și a fost găsit mort după mai multă vreme. Un alt ziarist din Iași a fost condamnat recent pentru calomnie chiar dacă murise de câteva luni.

Tinerii români au fost foarte nemulțumiți. Ei nu vor perpetuarea comuniștilor la putere. Cel puțin aşa percepe toată presa mondială. "O campanie murdară, plină de invective, cu multe lovituri sub centură", arată "Le Nouvel Observateur".

Lume rea. Nu pricepe DEMOCRAȚIA LUI ILICI. Au ieșit români la vot, au optat. Foarte bine. Noi facem ce vrem cu opțiunile lor. Cine spune că fraudarea alegerilor este un atentat la siguranța națională nu se pricepe la politică. Unii au făcut turism electoral, au votat de zeci de ori. Și ce dacă? Nu s-a întâmplat la fel și în 1946?

Mică frescă a zilei de 1 Decembrie 1918

Dintre numeroasele evocări consacrate acestei nemuritoare zile am selecționat câteva din amintirile unor martori oculari:

"Viscolul care bântuise în ajun se liniștise, luându-i locul un soare feeric, cu cer senin, de un puternic albastru, sub care, pe zăpada proaspătă, razele soarelui delectau ochii cu milioanele de diamante strălucitoare. Orașul era pavoazat cu mii de steaguri tricolore." (Laurentiu Dancăea);

"În acest decor ne-am îndreptat spre câmpia cetății, unde s-a adunat atâtă lume, că umplea largul orizontului venind ca dintr-un imens izvor." (P. A. Boțan);

"Pe sub poarta cetății curgeau neîncetat coloane de țărani în haine de sărbătoare, cu drapele și pancarte purtând numele satelor, având în frunte pe preoții lor." (Valeriu Boeriu);

"Pe vreme de iarnă grea, cu zăpadă și viscol, au venit din toate părțile românești sutele, mii și sutele de mii, pe jos, călări, cu căruțele și cu trenurile. Am văzut la Alba Iulia căciulile

Maramureșului, pălăriile Câmpiei, cușmele Banatului, sumanele Tării Bârsei și ale poienarilor sibieni." (ziarul "Unirea" din decembrie 1918)

Locul de adunare a fost platoul din spatele cetății, în fața actualei catedrale ortodoxe, numit Câmpul lui Horea, la marginile căruia se înalță culmile înzăpezite ale dealurilor Mamutului și Măntăului. De o parte și de alta a drumului se aflau ostașii Gărzilor Naționale formate în majoritate de moți. "Îmi amintesc de parcă a fost ieri că erau îmbrăcați în sumane de pânură albă și aveau căciuli ca Mihai Viteazul." (Pavel Malită)

Momentul proclamării Unirii

În procesul-verbal al ședinței se precizează că momentul în care s-a produs proclamarea Unirii a fost ora 12. Dintr-un colț al sălii a izbucnit vechiul cântec "Pe al nostru steag e scris unire", transmitând efluviile lui întregii asistențe care l-a cântat cu înflăcărare. S-a dat apoi citire Hotărârii Adunării de unire neconditionată a Transilvaniei cu patria-mamă, România.

"Uraganul de aplauze care a urmat după citirea punctului privitor la Unire, a durat circa 10-15 minute. După închiderea aplauzelor s-a deschis un geam la parter, în cadrul căruia a apărut Tânărul profesor Ovidiu Hulea, originar din comuna Galda de Jos, care, cu o voce tunătoare, a adus la cunoștința mulțimilor care așteptau înfrigurale înfăptuirea unirii, strigând din adâncul plămânilor, căt a putut de tare: <<În clipa aceasta s-a hotărât și s-a proclamat unirea Ardealului cu România, patria mamă!>> La auzul acestor cuvinte poporul masat pe străzile de jurul clădirii a izbucnit în chioțe de bucurie. <<Vivat, trăiască România Mare, trăiască Unirea!>> - care parcă nu mai aveau sfârșit." (av. Iulian Trifu, unul din membrii Gărzii Naționale)

"Dacia lui Traian și România unită pe timp scurt de Mihai Viteazul și-a luat ființă pentru toate timpurile căt va trăi neamul românesc pe pământ." (ziarul "Libertatea" din Orăștie, condus de protopopul Ioan Moță).

Mari manifestații în țară

Fiind duminică, evenimentul a fost anunțat și binecuvântat de preoți din ușa tuturor altarelor bisericilor românești, din toate satele și cătunele. Concomitent cu Marea Adunare de la Alba Iulia s-au ținut alte sute de adunări populare care s-au organizat în aceeași zi în aproape toate localitățile din Transilvania: Blaj, Brașov, Beiuș, Caransebeș, Făgăraș, Gherla, Hateg, Lugoj, Năsăud, Orăștie, Sebeș, Sibiu, Șimleu etc., la care au luat cuvântul numeroși fruntași politici și cărturari. Sute de mii de oameni au ținut să-și mărturisească adeziunea prin nenumărate declarații, scrisori și telegrame; din jud. Hunedoara au fost trimise Adunării 31198 de adeziuni; din jud. Sibiu 11914, din Târnava Mare 8236, de la Brașov 7073, de la Făgăraș 4132 etc.

Telegrama Academiei Române care exprima bucuria pentru Unire purta semnăturile marilor cărturari: P. Poni, Iacob Negruzi, Simion Mehedinți, Grigore Antipa, Dim. Onciu, Victor Babeș, Gh.

Tîțeica, I. Bianu, Al. Lapedatu, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga și a.

Astfel de manifestații s-au făcut chiar și în orașele în

care guvernul de la Budapesta își menținea încă aparatul de stat și garnizoanele militare locale.

Primirea delegației la București

O delegație transilvăneană a Marelui Sfat Național a plecat spre București la 3 dec. 1918 cu un tren format ad-hoc dintr-o locomotivă și două vagoane și, conform relatărilor ziarelor epocii, a avut parte de o "primire împăratească". Atât peronul Gării de Nord, cât și strada Grivitei păreau o mare de oameni. Erau de față membrii guvernului și ai Marelui Stat Major, în frunte cu Ion I. C. Brătianu și gen. C. Prezan, reprezentanții Academiei Române, delegații regimentului transilvănean "Avram Iancu", precum și reprezentanții coloniei săsești din București.

În ziua de 14 dec. 1918 a avut loc marea recepție din Sala Tronului, unde Actul Unirii a fost predat regelui Ferdinand.

"Români din Transilvania, Banat și Tara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor legali la Alba Iulia, în ziua de 1 Decembrie 1918, au decretat unirea lor și a acestor teritorii cu Regatul român. Prin această unire s-a împlinit visul de o mie de ani al neamului românesc: unirea într-un singur stat a tuturor românilor. Această unire este o cerință a istoriei, fiindcă neamul românesc, de la zămisuirea sa și până astăzi, a rămas unul, și etnic este nedespărțit, posedând în aceleași margini geografice pământul Daciei lui Traian. Deci îmbucătățirea lui sub diferite domnații uni străine a fost o nedreptate istorică. Această nedreptate se înălțură astăzi." (fragment din discursul reprezentantului delegației transilvăneene)

Imediat după Adunarea de la Alba Iulia, armata română, care în urma denunțării păcii de la București trecuse din nou Carpații la 24 nov. 1918, oprindu-se însă la izvoarele Mureșului, pentru a lăsa Adunării întreaga libertate de manifestare, și-a început înaintarea spre noiile hotare vestice ale poporului român. Entuziasmul primirii și înaintării armatei României a fost de nedescris. În toate localitățile s-au organizat în onoarea ei manifestații ample și insufluite. În lungul tuturor șoseelor fălfăiau victorioase drapele patriei, iar inscripții de "Bine ați venit!", scrise în trei culori, străluceau la marginea fiecărei comune.

Finalizarea diplomatică a Unirii

Până la jumătatea lui ianuarie 1919 trupele române au reintrat în toate localitățile aflate la est de linia demarcatională Zam-Ciucea-Sighet, stabilită prin Armistițiul încheiat la Belgrad în 13 nov. 1918 de guvernul maghiar cu trupele aliate. Stabilirea acestei linii care menținea autoritatea guvernului de la Budapesta asupra versantului vestic al Munților Apuseni și a orașelor Satu Mare, Oradea, Salonta, Beiuș, Arad a provocat o serioasă îngrijorare. Aceasta avea să se accentueze cu atât mai mult cu cât la 9 dec. 1918 contele Karoly a comunicat Consiliului Dirigent refuzul guvernului maghiar de a recunoaște Hotărârile de la Alba Iulia, fapt ce a determinat din partea autorităților maghiare noi acte de represiune împotriva populației românești care participase la Adunarea de la Alba Iulia.

Pentru a se pune capăt acestei stări de lucruri, guvernul român a intervenit pe lângă Comisia de Armistițiu, cerându-i să extindă linia demarcatională româno-maghiară până la limita revendicărilor teritoriale românești. Cererea a fost admisă la 20 martie 1919. În urma acestei hotărâri trupele române s-au pus din nou în mișcare, făcându-și intrarea în Beiuș, Satu Mare și Carei Mari, iar la 3 mai în Oradea.

Nu ne vom referi la marea acțiune diplomatică desfășurată de guvernul român în cadrul Conferinței de Pace de la Paris, limitându-ne să amintim că Hotărârile Adunării de la Alba Iulia au fost recunoscute de către marile puteri aliate și că au fost consacrate prin Tratatul de Pace de la Trianon (4 iunie 1920), tratat care a fost acceptat și de Ungaria.

PRECIZARE: Despre completa întregire a României se poate vorbi la 9 Aprilie 1918, când Consiliul Național al BASARABIEI a hotărât, și el, unirea neconditionată cu patria-mamă.

Catedrala Unirii
Alba Iulia

Reportaj
TÂNCĂBEŞTI 2004

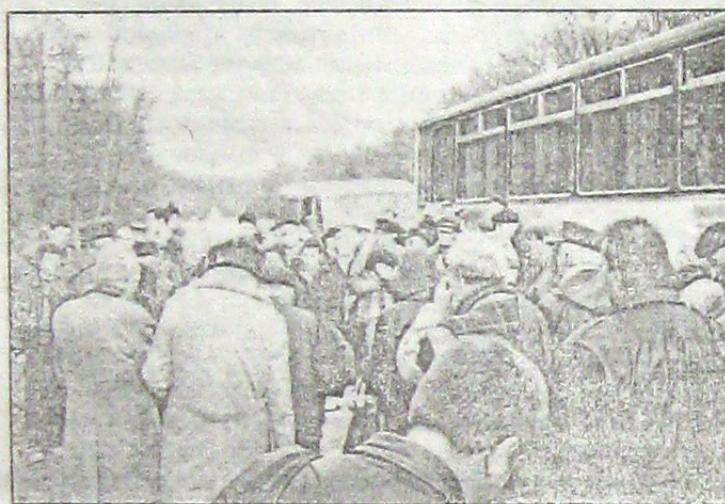
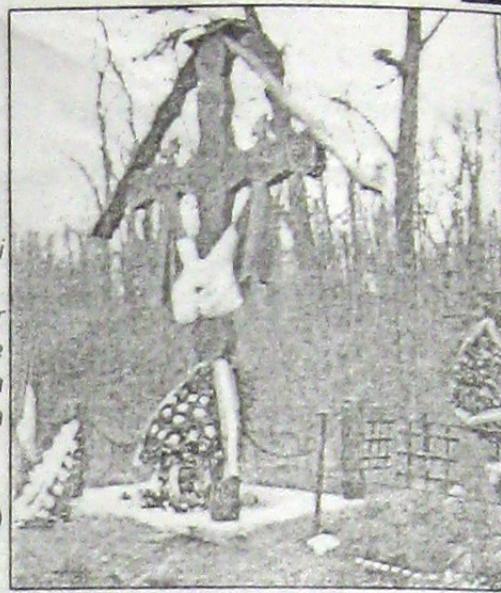
Motto:

"Adu-Ti aminte, Doamne, de loți ai mei.
Primește-i sub scutul Tău. Iartă-i și
odihnește-i."

Dă-le putere celor vii și biruință asupra celor
potrivnici, pentru înflorirea României creștine
legionare și apropierea de Tine, Doamne, a
Neamului nostru Românesc, întru nădejdea
învierii lui.

Amin."

(rugăciunea Căpitanului)

Chiar de la înființarea sa, "Acțiunea Română" a comemorat, an de an, tragicul eveniment din noaptea fatidică de 29/30 noiembrie 1938, în pădurea de la Tâncașești, unde a fost strangulat Fondatorul Mișcării Legionare împreună cu 13 camarazi, Nicadorii și Decemviri.

Ca întotdeauna, din fata Hotelului Nord a plecat la ora prânzului un autobuz plin cu oameni care au vrut să participe la ceremonia și parastasul de pomenire a Căpitanului și a camarazilor săi asasinați în bezna noptii, în urmă cu 66 de ani.

Dar numărul participanților a fost cu mult mai mare. La troița din lemn masiv, lucrată de meșterul legionar Fane Georgescu și-au dat întâlnire, alături de bucureșteni, și câteva mici delegații din alte județe ale țării.

În urma anunțurilor date (în revista noastră și în ziarul "România liberă") au sosit oameni din toate colțurile țării.

Ne face placere să subliniem, în primul rând, prezența celor douăzeci de gălățeni ai filialei noastre, conduși de camarazii Ion Cucu și Nicu Antoniu, și veniți, în mod special, cu un microbuz.

Au mai sosit, tot cu vehicule proprii, și alți oameni, din jud. Dâmbovița și Buzău, care au dorit să participe alături de noi la comemorarea Șefului Mișcării Legionare.

În fața troiței de lemn înconjurată de lumânări aprinse și flori, preotul Marian Stroe de la biserică Dichiul (aflată în apropiere de sediul "Acțiunii Române"), a oficiat împreună cu diaconul său și cu un alt preot venit din provincie, într-o atmosferă de înălțare spirituală și reculegere, slujba de pomenire.

Așa cum am mai scris și în reportajul de anul trecut de la Tâncașești, cum legionarilor nu le plac discursurile lungi, nici acum acestea nu s-au făcut auzite.

Omagiu adus Căpitanului și camarazilor săi s-a făcut în tacere și reculegere, o comemorare sfâșietoare care reflectă sugestiv adevărul că "marile dureri sunt mute".

Organizatorul comemorării, dl. Nicador Zelea Codreanu, nepot al Căpitanului, a adresat apoi câteva cuvinte participanților, mulțumindu-le pentru prezență și exprimându-și totodată regretul că mulți dintre simpatizanții legionari nu sunt prezenți decât la parastase, solicitându-i să-și manifeste existența ca simpatizanți măcar prin mici activități de sprijinire a eforturilor legionarilor.

Sub un soare bland și strălucitor de toamnă, așa cum a vrut Căpitanul să facă România, dacă nu i s-ar fi curmat în mod odios viața, președintele "Acțiunii Române" și directorul "Cuvântului legionar", camaradul senator legionar Nicador Zelea Codreanu, a făcut apelul.

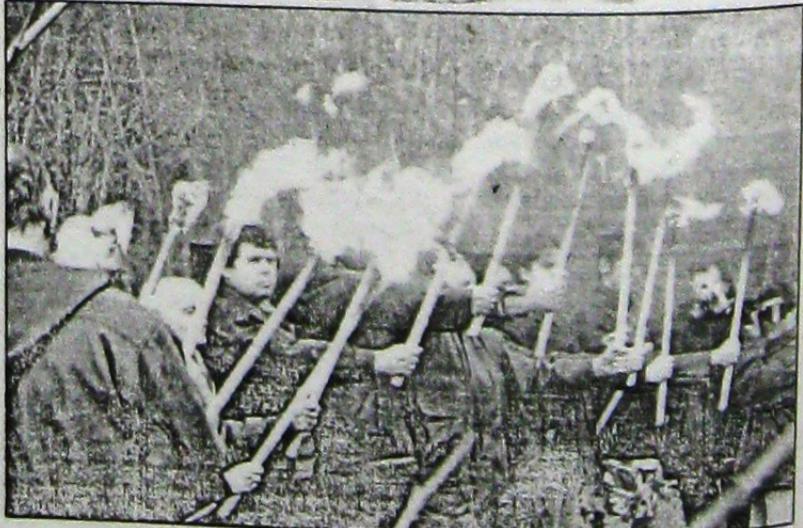
În liniștea pădurii se aude primul nume:

- Corneliu Zelea Codreanu!

- Prezent! răspund cei peste o sută de participanți, toți într-un glas, ducând mâna dreaptă la inimă și apoi înălțând-o spre cer, în salutul legionar.

Se aprinde o făcile care se depune lângă florile care înconjoară troița.

De încă 13 ori s-a strigat "Prezent!" însoțit de salutul legionar, când au fost pomeniți Nicadorii, adică: Ion Caranica, Doru Belimace, Nicolae Constantinescu, și Decemviri, adică: Ion Carătanase, Iosif Bozătan, Ștefan Curcă, Ion Pele, Grigore State, Ion Atanasiu, Bogdan Gavrilă, Radu Vlad, Ștefan Georgescu și Ion Trandafir.

După minutul de reculegere păstrat în memoria martirilor legionari, cele 14 torțe arzând au fost înmănușcate formând una singură. Moment prielnic pentru a răsuna în pădure "Cântecul legionarilor căzuți" și "Imnul Legiunii".

Apoi s-a servit tradiționala pomană.

Comemorarea din pădurea Tâncăbești a fost relatată în ziarul bucureștean "Realitatea românească" și la televiziunea din Galați, Express TV. Admirabilul reporter și președinte al Asociației Jurnaliștilor din Galați, dl. Silviu Vasilache, s-a deplasat special, ca și la 24 iunie 2004, pentru a face un reportaj despre legionari.

În încheiere dorim să subliniem un aspect important:

Firește, cei mai mulți dintre participanți sunt persoane în vîrstă, decanii lor fiind senatorii legionari av. Nelu Rusu, dr. Șerban Milcoveanu și dr. Vasile Grigoriu, trecuți de 90 de ani. Rândurile vîrstnicilor se răesc, de la an la an, din motive cunoscute, pe care nu ne face plăcere să le amintim, dar golarile lăsate de aceștia se umplu cu tineret: făclia legionară este în mâini bune, are cui să fie predată, și nu se va stinge!

P.S: Să de data aceasta câțiva simpatizanți ai lui Horia Sima au căutat să umbrească comemorarea din pădurea Tâncăbești și să provoace un nou scandal.

Înainte însă de a relata despre acesta, vom face o scurtă trecere în revistă a incidentelor provocate de simiști la comemorările Căpitanului din ultimii ani:

În 2001, deși se stabilise că se vor comemora numai cele 14 victime, prof. Bucescu de la Fund. (simistă) "George Manu" a vorbit elogios de groparul Legiunii, iar acum doi ani, în 2002, a recidivat, în ciuda faptului că promisese, de față cu toți participanții, că nu va vorbi de epigonul Căpitanului, ceea ce i-a determinat pe participanții indignați să-i întrerupă discursul.

De aceea, anul trecut, pentru a evita aceste aspecte neplăcute, comemorarea evenimentului a avut loc după amiaza, și totul s-a desfășurat normal.

În această toamnă, însă, s-au strecut în autobuzul nostru niște indivizi certați cu morala și bunul simț, lipsiți de un respect elementar față de un parastas și mai ales, față de evenimentul comemorat: un oarecare Cristi Neagoe, un altul, pe nume Eleodor Enăchescu, din Pitești, și un al treilea, desprins parcă din picturile lui El Greco și Modigliani, datorită figurii sale neverosimil de alungite și încadrante de plete încâlcite. Acesta din urmă bombănea întruna, nu-i plăcea nimic, dar când a fost întrebăt de ce, răspundea invinabil: "No comment!" - atât îl ducea țeasta... La întoarcerea spre București cei trei amintiți au vociferat violent, au insultat suburban senatorii legionari și pe Nicador Zelea Codreanu, încercând să provoace scandal cu orice preț. Apoi au impărtășit o broșură în care se arată meritele extraordinare (!?) la ridicarea troiței, ale unui anume cetățean elvețian pe nume Nichi Constantinescu și ale altora stabiliți în Canada și SUA, în timp ce toată activitatea lui Nicador Zelea Codreanu era negată cu rea credință sfidătoare, și au zbierat că vor impiedica parastase viitoare la Tâncăbești, sub pretextul că la troița Căpitanului nu se pot face slujbe religioase fără permisiunea expresă a cetățenilor din străinătate sus amintiți (?!). Iar s-a pomenit de "continuatorul" H. Sima, spre indignarea manifestă a tuturor pasagerilor.

Promitem, în mod ferm, că la anul vom face o triere a participanților, pentru a se evita asemenea încercări stupide, repetate, de umbră a solemnității momentului comemorat.

Emilian Georgescu

pag. 7

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (III)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. III AL SERIALULUI

Simiștii sărbătoresc în fiecare an ca "mare biruință" înființarea statului național-legionar de la 14 sept. 1940.

De fapt însă, un imens capital moral și politic, adunat de Mișcare în 10 ani, cu jertfa Fondatorului și a elitei legionare, a fost risipit în doar patru luni de colaborare la guvernare, compromînd imaginea Mișcării în ochii opiniei publice și ai istoriei.

În condiții grele, de prigoană, Căpitanul a reușit să creeze, să organizeze, să educate și să ridice o Mișcare, pornind "de la zero", iar în condiții extrem de favorabile, cel ce s-a ridicat la șefia moștenirii a reușit să o compromîtă în doar patru luni.

Notă: Pentru o înțelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoțite de subtitluri și sublinieri în text.

HORIA SIMA – "Era libertății", vol. I (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995)

- citate și comentarii -

ÎNFIINȚAREA STATULUI "NAȚIONAL-LEGIONAR"

LIMITELE PUTERII LEGIONARE

Statul "național-legionar" a fost constituit numai după ce Sima, reprezentant al Mișcării, și-a luat oficial angajamentul de a-l urma și asculta necondiționat pe gen. Antonescu:

"Mișcarea Legionară răspunde cu toată însuflețirea și toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare și să se identifice cu ființa noului Stat". (pg. 25)

N. RED.: Decretul de constituire a statului național-legionar:
 "1. Statul Român devine Stat National-Legionar."

2. Mișcarea Legionară este singura mișcare recunoscută în nou Stat, având ca tel ridicarea morală și materială a poporului român și dezvoltarea puterilor lui creațoare.

3. Domnul General Ion Antonescu este Conducătorul Statului National-Legionar și Seful Regimului Legionar.

4. Domnul Horia Sima este Comandantul Mișcării Legionare.

5. Cu începere de la data acestui Înalt Decret, orice luptă între frați înceleză.

Dat în București, la 14 Septembrie 1940". (pg. 25-26)

N. RED.: Deci nu se preciza nicăieri că legionarii detineau o anumită putere în stat! Generalul, conducătorul cu puteri depline al statului, le-a acordat funcții, având însă dreptul, consfințit de lege, să le revoce oricând.

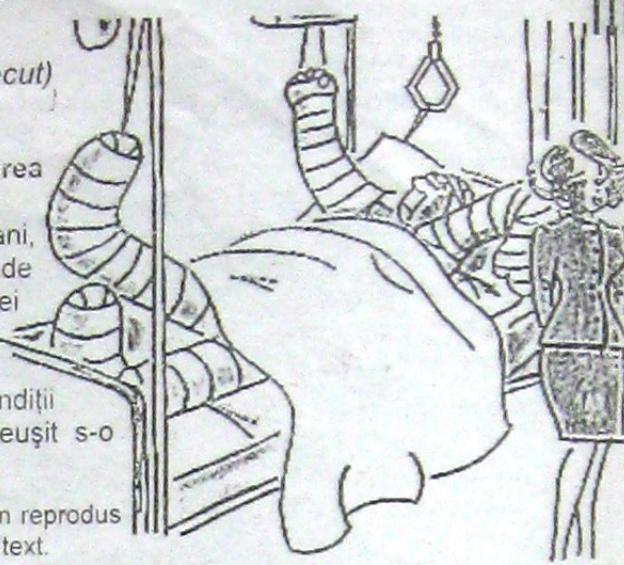
Mai mult: gen. Antonescu era șeful regimului național-legionar, deci supervisorul lui Sima pe linie politică.

ÎN PAS DE MARŞ ... SPRE DISTRUGEREA LEGIUNII

Cu chiu, cu vai, cum am văzut, Sima a reușit să ajungă și la guvernare. Să urmărim ce-a făcut în continuare:

"Prin biruința de la 6 Septembrie, nu numai că i-am recuperat pe mai toți legionarii care se risipiseră în decursul prigoanei cariste, dar s-au creat și condiții psihologice obiective pentru a face noi recruti din masele largi ale poporului. Rândurile noastre s-au îngroșat în lunile următoare luând aspect de avalanșă." (pg. 35)

N. RED.: Sima i-a "recuperat" pe cel care "se risipiseră în decursul prigoanei cariste", adică a adus din nou în Legiune elementele slabe, care dezertaseră, care nu rezistaseră examenelor specific legionare: răbdare, credință, vitejie, responsabilitate, sacrificiu personal.

Apoi a făcut masive "recrutări" "din masele largi"; rândurile s-au "îngroșat", luând "aspect de avalanșă"! Ori, în aceste condiții, rezultatele nu puteau fi altele decât cele pe care le vom vedea.

REPETENT LA EXAMENUL DE MATURITATE

Vorbele umflate, înșirate ditirambic de Sima pe zeci de pagini, că gândul lui era doar la țara pe care vroia să o salveze, sunt "dynamitate" de el însuși:

"În România se produse un gol politic și dacă nu eram noi să-umplem, veneau altii, aceleași forțe, sub altă etichetă, și Legiunea putea aștepta mult și bine să fie chemată la putere." (pg. 32)

N. RED.: Dar guvernarea nu se poate face cu umplutură:

"Trebuie să trecem un alt examen, de altă natură. Examenul maturității politice. Una să dezlănțui o revoluție și cu totul altceva este să administrez o țară." (pg. 41)

"Trebuie să recunoșc că legionarilor le lipsea experiența Statului. Nu erau familiarizați cu mentalitatea de Stat." (pg. 41)

N. RED.: Deci, deși legionarii "nu erau familiarizați cu mentalitatea de Stat", Sima s-a îngheșuit la guvernare, angajând răspunderea Mișcării.

Cum ar fi putut să "salveze țara", dacă nici măcar nu știa cum, "legionarilor lipsindu-le experiența statului"?

Așa cum au demonstrat toate evenimentele ulterioare, Sima a pierdut tocmai acest "examen al maturității politice" de care vorbește.

"O întreagă generație ne stătea la dispoziție ca să colaboreze la crearea Statului National-Legionar." (pg. 45)

"În câteva județe organizația era așa de slabă, încât nu aveam de unde să aleag viitorii prefecti." (pg. 50)

N. RED.: De contradicția evidentă dintre cele două afirmații de mai sus se sesizează orice om cât de căt normal. Dar nu și Sima.

Până la urmă, în ciuda încurcăturii de minciuni și scuze, adevărul ieșe la suprafață: Sima n-avea destui oameni capabili pentru funcțiile primite, în ciuda "avalanșei" de legionari făcuți peste noapte! Ceea ce crease Căpitanul și în zece ani și distrusese Sima într-un an (1938/1939) – adică o elită legionară – n-a mai putut fi realizat niciodată.

REALIZĂRILE REGIMULUI NAȚIONAL-LEGIONAR

Motto: "N-am realizat România Legionară, așa cum o visa Moța, dar am înscris o pagină în istorie." (pg. 32)

La pg. 172 – 220 Sima enumere constiincios realizările regimului: reapariția ziarului "Libertatea"; "Cuvântul" devenit ziar al Mișcării; reapariția ziarului "Axa"; emisiuni de timbre legionare; retrăpărarea unor cărți legionare; conferințe la radio; reinființarea bătăliei fierului vechi; reinființarea unui dispensar pentru săraci; încadrarea în Mișcare a Asociației "Prietenii Legiunii"; deschiderea Universității Transilvane la Sibiu [n. red.: adică mutarea la Sibiu a Universității de la Cluj]; organizația "Munca legionară"; "Ajuorul legionar"; gărzile legionare motorizate; reinhumarea legilor "rei-

asasinați la Vaslui; funeralii naționale pentru Ion Moța; proclamarea Iașului ca oraș al Mișcării (cu manifestație); sărbătorirea zilei de 10 Decembrie (cu manifestație).

N. RED.: Clamarea motorizării unor găzzi, a unor funeralii, a unor emisiuni de timbre și parizi, ca "realizare" a unui regim politic denotă o lipsă de bun simț și un cinism rar întâlnit.

Bine că Sima n-a înregistrat și marele cutremur de pământ din nov. 1940 tot ca "succes" al regimului!

Din cele 17 realizări enumerate de Sima fac parte: 3 reparații de ziare, un ciclu de conferințe la radio, emisiuni de timbre legionare, o mutare de Universitate, incadrarea "Prietenilor Legiunii" în Mișcare, motorizarea gărzilor legionare, 2 reînhumări și 2 sărbătoriri cu manifestație.

Scăzând pseudorealizările de mai sus, rămâne un număr mult mai mic: retipărirea unor cărți legionare, reînființarea bătăliei fierului vechi, reînființarea unui dispensar pentru săraci, organizația "Munca legionară" și "Ajutorul legionar".

Dar Căpitanul le făcuse, cu succes, pe toate acestea, fără a fi la guvernare - ba încă suportând bătăi, prigoane și închisori.

În ceea ce privește incadrarea Asociației "Prietenii Legiunii" în Mișcare activă, atragem atenția că a reprezentat o gravă abatere de la linia fixată de Căpitan: "Ei sunt cu totul în

afara organizației legionare, ale cărei legi de primire sunt cu mult mai severe," ("Cărticica șefului de cuib")

Menționăm încă două realizări, pe care Sima nu le trece la acest capitol, ci separat: rejudecarea procesului trucat din 1938 al Căpitanului și reînhumarea lui la Casa Verde.

De asemenea, mai menționăm că legionarii au contribuit la refacerea agricolă și tării în acel an, la ridicarea nivelului de trai al muncitorilor și la crearea unui excedent bugetar.

Dar cine să-și mai aducă aminte acum de mărirea salariilor muncitorilor de atunci? Sau de excedentul bugetar al anului 1940, de munca încordată a mii de legionari onești?

În schimb, de abuzurile poliției legionare, de gravele abateri de la linia legionară, de masacrul de la Jilava, de asasinarea lui Iorga, răsună încă istoria, umbrind nu numai realizările de atunci, ci însăși imaginea Mișcării.

PARTICULARITĂȚI ALE REGIMULUI SIMIST

CELEBRA POLIȚIE LEGIONARĂ

Poliția Legionară a fost un corp distinct, separat de Poliția oficială a statului:

"Prin „Corpu Auxiliare” înțeleg acele formații legionare care aveau misiunea să stea într-ajutorul organelor polițienești ale Statului, în perioada de trecere de la vechiul regim carlist la nou regim legionar." (pg. 239)

"Poliția Legionară a jucat un rol important în prima fază a guvernării, când s-a decis arestarea uneltelelor care au participat la execuții de legionari." (pg. 239)

N. RED.: Deci Poliția Legionară fusese înființată temporar, "în perioada de trecere de la vechiul regim carlist la nou regim legionar", când încă legionari nu dețineau Ministerul de Interne. Dar:

"Poliția Legionară s-a constituit mai întâi în Capitală și apoi s-a extins în toată țara." (pg. 239); "Acesta nuclee au format baza Poliției Legionare de mai târziu, din perioada guvernării." (pg. 239)

N. RED.: Sima a menținut și organizat Poliția Legionară în paralel cu Poliția oficială a statului, desigur legionarii detineau acum, oficial, Ministerul de Interne, Prefectura Poliției Capitalei și Directia Sigurantei și Polițiilor din țară:

"După ce Poliția Legionară s-a organizat în toată țara, am dat o nouă circulară prin care am stabilit atribuțiile ei de auxiliară a Poliției de Stat." (pg. 239)

N. RED.: Deci însuși Sima, era, de fapt, răspunzător direct de Poliția Legionară. Membrii acestaia s-au amestecat în Poliția-statului, creând confuzii și compromitând imaginea întregii Poliții și a întregii Mișcări. Caz unic în lume: existența simultană a două poliții, adică o poliție paralelă cu cea oficială!

Abuzurile și ilegalitățile săvârșite de noii legionari fusese să insă enumerate chiar de Sima (incercând însă să le atenuze gravitatea): violări de domiciliu, perchezitii și arestări ilegale, confiscări ilegale și însușiri de bunuri:

"Funcționarii de poliție, legionari, fără îndoială că au săvârșit astfel de delictă. Nefamiliarizări cu resorturile vietii publice, treceau uneori peste bariera legalității." (pg. 233)

N. RED.: Aceste delictă grave, comise tocmai de "cămășile verzi" care se angajaseră oficial să apere ordinea și legalitatea, au creat numeroase conflicte: cu populația, cu șeful statului, cu legățiile diferitor țări, fapt ce a afectat profund imaginea Mișcării nu numai în ochii opiniei publice de atunci, ci și în cei ai posterității.

"Au existat și cazuri mai grave de dezordine și anarhie, pe care le voi trata în alte capitole, fiind legate de anumite momente ale guvernării noastre și având nevoie să fie explicate prin ansamblul imprejurărilor care s-au produs." (pg. 233)

N. RED.: Vom vedea în cap. viitor că aceste "cazuri mai grave" se referă, de fapt, la masacrul de la Jilava din noaptea de 26/27 nov. 1940.

LEGIONARI S-AU ÎMPUȘCAT ÎNTRE EI

Sima pretinde că la sediul legionar a fost organizat un atac:

"Cum era posibil, cum era de imaginat că, ca legionari să pătrundă cu forță în propriul lor sediu, când intrarea era liberă pentru toată lumea, respectând un obicei stabilit încă de pe timpul Căpitanului?" (pg. 248)

N. RED.: Observăm (ca și în alte rânduri, de altfel) o contradicție flagrantă în spusele lui Sima: păi dacă intrarea

ar fi fost într-adevăr liberă, cum ar fi putut pătrunde legionarii "cu forță"?!

Iată, de fapt, ceea ce Sima numește "atacul de la sediu":

"Profesorul Codreanu, întovărășit de vreo 20 de legionari, au pătruns în curtea sediului, a urcat scările și a intrat în camera din fund, unde era biroul Căpitanului, așezându-se pe scaunul lui." (pg. 248)

N. RED.: Da, în aceasta a constat aşa-zisul "atac" al sediului: tatăl Căpitanului a intrat în sediu însoțit de 20 de legionari!

Reacția gărzii de la sediu însă a fost uluitoare: legionarii veniți la propriul sediu au fost imediat arestați, pur și simplu, fără vreo justificare:

"Lăsându-l pe Profesor să intre, garda legionară i-a oprit pe însoțitorii lui să-l urmeze și pe măsură ce apăreau în anticameră, îi poftea să coboare în subsol, unde erau imobilizați și identificați." (pg. 248)

N. RED.: Însuși tatăl Căpitanului (membru al Senatului Legionar încă din 1929, deputat legionar în 1931 și 1932, candidat pe liste Partidului "Totul Pentru Țară" în 1937, orator legionar, închis mereu și prizonit pentru credința legionară) era făcut prizonier în sediul legionar, iar legionari care veneau cu el erau imobilizați, fără nici o discuție! și asta în vremea statului "național-legionario"

Dar oare tatăl Căpitanului și legionarii care îl însoțeau intenționaseră să "atace" sediul? Să vedem mai departe:

"Marea majoritate nici nu știau despre ce este vorba și nici unul dintre ei n-a opus cea mai ușoară rezistență." (pg. 248)

N. RED.: Deci legionarii care veniseră la sediul lor împreună cu tatăl Căpitanului, imobilizați instantaneu de proprii camarazi, "nu știau despre ce e vorba" și "nici unul dintre ei n-a opus cea mai ușoară rezistență."

Despre ce atac se poate vorbi atunci?!

Minciuna lui Sima este clar dovedită pentru originea și restul povestirii lui nu mai face doi bani, dar cum nebunia nu s-a oprit aici, redăm încă două citate:

"Au început să curgă legionari din toate părțile. Toate cercurile se mobilizaseră și au început să trimiță întăriri. De la Prefectura de Poliție, de la Război, de la Muncitori, de la Studenți, de la Gărzile încazarmate au năvălit spre sediu mase mari de legionari, neștiind exact ce s-a întâmplat, dar toți cu gândul să sară în ajutorul celor din interior." (pg. 248)

N. RED.: Întâlnim (din nou) aceeași expresie sugestivă: "năvălire a maselor legionare" (folosită și pentru proiectul loviturii de stat de la 3 sept. 1940).

Pare-se că "năvălirea" e o caracteristică a "perioadei Sima": oamenii dau buzna, bezmetici și necuvântători, fără a discerna realitatea, dar cu pistolul pregătit:

"În acest schimb nenorocit de focuri au căzut lovili mortal doi legionari. Carol Căzănescu din Prahova, un element cunoscut de mine, care făcea parte din vestita falangă de luptători din acest județ, și Gheorghe Tărău din Ardeal, recrutat pentru Poliția Legionară. Dintre-o prea mare desfășurare de forțe, legionari aparținând diferenților corpurilor nu s-au recunoscut între ei și au tras unii înaltii." (pg. 249)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Carte legionară celebră

GHEORGHE ISTRATE - "FRĂȚIA DE CRUCE" (III)

(continuare din numărul trecut)

GREȘEALA ȘI REPARAREA EI, PEDEAPSA LEGIONARĂ

Până la desăvârșirea legionară fiecare este predispus greșelii. Păcat este însă atunci când nu se recunoaște greșeala făcută și când nu se repară.

Păcat este, de asemenea, când se repetă.

"Pedeapsă înseamnă în concepția noastră obligația pe care o are omul de onoare de a repăra greșeala sa. Odată aceasta îspășită, omul este liber de povara ei, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic", spune Căpitanul la carte. (...)

"Legionarul va trebui să spună: <<Am greșit, dar am plătit. Nu sunt dator ca nimic.>>> În al doilea rând voi escăda să iasă din mintea legionarilor că a-și plăti prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva rușinos. Nu. Este ceva sfânt, pentru că restabilește o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desființat.

Nu e nimeni pierdut când primește o pedeapsă; suntem ca totii pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că ne sfârăm linia de viață legionară, legile noastre, în virtutea căror trăim ca legionari în lume."

CÂND SE DEZLĂNȚUIE FURTUNA

Aceasta este cea mai bună ocazie de a-l cunoaște. Acum, la furtuni, cine rămâne, căci în vremi de soare, toată lumea se declară capabilă.

MINORITARI. MÂNDRIA NAȚIONALĂ

La o școală se poate întâmpla să fie și minoritari. Care atitudinea fraților de Cruce față de ei?

Sunt unii dintre colegii minoritari (nemți, ruși, italieni, etc.) care doresc să intre în organizația Frăților de Cruce.

Nu se poate.

Știm că ei sunt, poate, sinceri. Vor să intre și să lupte alături de noi împotriva unui dușman care este comun cu dușmanul neamului lor. Dar Frățile de Cruce nu sunt unități de luptă, momentan. Sunt unități de educație. De educație românească.

În sufletul fratelui de Cruce renasc și se dezvoltă virtuțile strămoșilor noștri. Sufletul unui frate de Cruce tresare când îi vorbești despre virtuțile neamului nostru. La fel este sufletul oricărui Tânăr conștient de neamul său. Fiecare se mândrește cu istoria neamului său. Și noi, români, ne mândrim cu istoria noastră, cu faptele strămoșilor noștri. Și tot din această mândrie ne credem în stare să suferim consecințele păcatelor făcute de părinții noștri - din cauză că n-au înțeles pe deplin această mândrie națională - și ne pregătim ca să le spălăm.

Credem în steaua neamului nostru. Frății de Cruce cresc în cultul acestei credințe.

Cine vrea, poate să ne fie prieten (afară de cei indezirabili). Iar mai târziu, în lupta propriu-zisă, dacă va fi război, ne vom întâlni poate pe același front. (...)

De altfel, minoritarii trebuie să fie înțelegători și să priceapă că educația legionară făcută în Frățile de Cruce, în spiritul virtuților românești, nu poate să aibă aderență decât față de sufletul românesc. Sunt latențele numai ale acestui suflet.

CELELALTE ORGANIZAȚII DE ELEVI

a. Organizațiile oficiale: "Străjeri", premilitari și orice alte organizații actuale oficiale - apărute ca ciupercile după ploaie - nu au alt scop, decât să creeze diversiuni Mișcării legionare. Inițiatorii acestor organizații și-au închipuit că tineretul românesc afuează către Mișcarea Legionară numai de dragul uniformelor, cântecelor sau instrucției. Și atunci ei și-au spus: "la statii, domnilor, să dăm noi, tineretului, aceste lucruri: să-l îmbrăcăm în uniforme, să-l învățăm să salute roman, să-l învățăm cântece, să zică <<sănătate>>, să facă marșuri cu muzică la frunte, să facă tabere de muncă și ... l-am atras de la Garda de Fier."

S-au înșelat, însă, căci nu formele de manifestare exterioară sunt acele care determină creșterea curentului legionar, ci

alteceva, pe care oficialitatea de astăzi nu-l are. Este sufletul legionar. Valul de energie spirituală izvorâtă din acest suflet legionar, însăși inișiuarea sa istorică mână tinerelul românesc spre Mișcarea Legionară.

Acest conținut interior, sufletesc, lipsește oricărui fel de organizație tinerească pe care ar urca să-o creeze - artificial - oficialitatea de astăzi.

Situată acestor organizații oficiale ne-a înfățișat-o Căpitanul, dând exemplul a două butoaie, identice ca formă exterioară, însă unul plin, iar celălalt gol. Lăsându-le pe amândouă în soare, în ploaie, sub intemperiile vremii, nu după mult, butoiul gol se dogește, se distrugă, pe cădă vreme butoiul plin rezistă, rezistă sub toate intemperiile ... (...)

b. Organizațiile neoficiale: Negreșit că vor fi încercând și partidele politice să-și creeze organizații tinerești asemănătoare celor noastre. Mai puțin probabil, încrățat toate partidele politice nu lucrează decât pe plan actual; nu se gândesc prea mult la viitor. În orice caz, chiar dacă ar face-o, frații de Cruce nu au să război cu ei. Cine vrea să intre acolo, la capcană, n-are decât să deschide el ochii mai târziu. Noi avem gândurile noastre, planul nostru de lucru, și n-o să ne irosim în luptă stearpă cu ei. De asemenei, nici cu comuniști. Cel mult putem sta de vorbă cu fiecare din cei care credem că sunt comuniști și să le explicăm greșeala pe care o fac pornind pe acest drum. Să le spunem frațește, ca de la suflet la suflet, această greșeală de a face jocul dușmanilor. (...)

INSTRUCȚIA FIZICĂ

In ce privește instrucția întrunită, spune Căpitanul la Carte: "Am observat că instrucția întrunită are o mare influență asupra intelectului și psihicului unui om, punându-i în ordine și în cadență mintea dezordonată și simțirea anarhică".

Și cu această grijă de pregătirea lor fizică, frații de Cruce vor deveni cei mai voinici, mai viteji, mai de nădejde legionari. Atunci se va spune că educația lor a fost completă.

VACANȚELE

În timpul vacanței, membrii unităților F. D. C. vor răspândi pretutindeni credința legionară.

Fără să contrazică pe nimeni. Se vor feri să discute pe la răspântii. Și pentru că așa este situația lor de elevi, dar și pentru siguranța reușitei, vor căuta să discute întotdeauna numai de la suflet la suflet, între patru ochi:

Se vor apropia, în special, de sufletul tineretului: flacări de la sate sau muncitorii dela orașe, pe care-l vor organiza după cum vor fi ordinele, însă cu mare grijă, pentru ca în urma lor să rămână ceva temeinic. Vor începe și vor continua, așa după cum s-au pornit la școală lor. După normele Îndreptarului F. D. C. Înceț, perseverând, și cu respectarea sistemului de lucru fixat, vor reuși să încadreze până la urmă atâția căți nici nu se așteaptă.

FRATELE DE CRUCE ȘI LEGIONARI

Prin țelul de grup, Frățile de Cruce alimentează, după puterile lor materiale, lupta legionară. Șeful de grup fiind și sub ordinele șefului de județ, vede ce este nevoie și ce pot face Frățile de Cruce.

ABSOLVENTII FRĂȚIEI DE CRUCE

Toți absolvenții Frăției de Cruce pot să participe la ședințele festive ale Frăției din care au făcut parte. În măsura posibilităților vor ajuta Frăția de Cruce, pentru ca aceasta să trăiască. (...)

Stagiul făcut și toate drepturile câștigate li se vor socoti în stagiul de 3 ani cerut pentru ca să poată cineva fi propus la gradul de legionar.

Absolvenții Frăției de Cruce, după 2 - 3 luni de la încadrarea în organizația legionară, pot fi propuși Căpitanului pentru avansare la gradul de legionar. Propunerea o face șeful județului, cu condiția ca

respectivii să se fi pus pe treabă.

Vi se vor întinde paharele de ademenire: politicianismul, prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători; vor curge cuvintele mieroase și promisiunile, minciunile, calomniile; vor încerca dezbinarea voastră; vor curge deopotrivă asupra voastră amenințările și ura. Veți fi prigoniți. Veți simți amarul nedreptăților.

Eu vă strig: *Nu vă lăsați!*

Pagină îngrijită de Cuibul "Vestitorii"

Carte legionară celebră și Centenar Vasile Marin

VASILE MARIN – "CREZ DE GENERAȚIE"

Anul acesta s-au împlinit 100 de ani de la nașterea unuia dintre legionarii de elită ai Căpitanului, care a murit eroic pe frontul de luptă împotriva bolșevismului:

doctor în Drept și comandant legionar al Bunei Vestiri

VASILE MARIN (1904 – 1937).

Reperele biografice ale acestei marcante personalități legionare le-am publicat în nr. 5 al revistei (ian. 2004).

Încheiem anul nașterii lui Vasile Marin prin publicarea unui celebru articol din celebra sa carte "Crez de generatie", ca omagiere a nemuritorului comandant legionar.

CELE DOUĂ STUDENȚIMI

Să nu ni se pară ciudat. Da, în cadrul aceleiași vietii universitare, ca două coruri cu activitate distinctă, se înfruntă două studențimi. Să le conturăm, începând prin a le preciza pozițiile.

• Există, pe de o parte, studențimea anonimă, indiferentă și pasivistă la orice manifestare a instinctului național, masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităților de orice fel, universitar sau administrative.

Alcătuită din cohorta aspiranților la funcții bugetare, către această studențime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentru că prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese precis delimitate:

a) se promovează cantitativ elemente mediocre și docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi, consolidându-se, aparent, pozițiile primejdive de valurile unei lumi noi, ale acestui stat;

b) apreciată numeric, această studențime oficializată este transformată într-un fel de clocitoare model din a cărei producție partidele de guvernământ, pe rând, își vor recolta o clientelă dezvoltată;

c) interpretată exclusiv cantitativ, această masă studențească servește ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstite a țării, se aruncă de sus de la tribună formula statului cultural;

d) în sfârșit, în largă măsură, către aceeași studențime se îndreaptă discret și remuneratoriu solicitudinea poliției și a siguranței, care își recrutează de aci agenții necesari, cozile de topor împotriva mișcărilor întreprinse de aceasta pentru revendicările ei drepte, fie prin uneltele de orice formă de a transforma în masă de manevră pentru guvern aceeași studențime, atunci când planurile de boicot au eşuat.

Iată în linii largi cum se aşează problema unei bune părți din studențime, a acelei studențimi care și-a făcut din viață universitară un coridor către o profesie, pentru ca mai târziu, pe baza diplomelor obținute, să bată la ușile mandarinatului bugetar, și odată instalarea în funcții realizată, prin protecția obligatorie a politiciei, să împânzească țara cu o serie de oameni "cumsecade" și "cuminti", zeloși gardieni ai actualelor așezări, fie că sunt doctori sau avocați, profesori sau ingineri și mai cu vremea (de ce nu?) secretari și subsecretari de stat, conducători ai instituțiilor de care depinde uneori soarta acestui neam.

Acestei studențimi și oamenilor ieșiți din rândurile ei, îi datorăm în cea mai largă măsură nenorocita situație de astăzi a țării și a Statului.

Grație acestor produse în serie, ieșite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conștiința națională românească este atât de minoră și forțele potrivnice românismului atât de dezvoltate.

Prin intermediul acestei studențimi, statul român a fost pus la dispoziția exclusivă a partidelor, cultura românească

mediocrizată și transformată în capitol bugetar, civilizația românească o vorbă în vînt și biserică românească, creștină ortodoxă, îngenuincheată și neputincioasă în fața ofensivei din ce în ce mai înverșunate a sectelor.

Acestei mase studențești de totdeauna, lipsită de conștiință națională și disprețuitoare de jertfă pentru binele public, că și conducătorilor ieșiți din sănul ei, îi datorăm viață de cavernă a țărănimii românești, pauperizată și decimată de alcoolism și de tot cortegiul bolilor sociale, anarhia și dezmatul vieții noastre colective, prezența celor care secătuesc avuțiile naționale, pe scurt, existența unui stat fără forță înăuntru și fără prestigiu în afară.

Acesta e bilanțul tragic al activității unei părți din studențimea universitară - și nu cea mai puțin numeroasă.

Citindu-l, ne cutremurăm, dar nu descurajăm. Undeva, se deschide, din ce în ce mai larg, o poartă către alte lumi. Să mergem într-acolo, și sufletele noastre abătute se vor înșenina.

• Intr-adevăr, în ceasul al unsprezecelea, vorbim de anul 1922, au apărut zorii altei vieți.

Porniți la luptă instinctiv, dibuindu-și metodele și ţintele, conducătorii studențimii naționaliste și creștine, au pus atunci temeliile de granit ale unui alt fel de viață studențească, de la a cărei spiritualitate se adapă astăzi studențimea cea adevărată și chiar o bună parte din păturile vieții din afară de universitate.

Ridicată vitejește la locul ei de onoare, studențimea aceasta, călăță de luptă și jertfă, a devenit "pionierul unei alte lumi" a cărei acțiune depășea chiar viața studențească propriu zisă și intra în domeniul cel mare al vieții noastre naționale.

Ei și numai ei, îi datorăm tot ceea ce s-a înfăptuit în bine, în domeniul practic și spiritual, de atunci și până astăzi.

Nucleul redus de la 1922 a crescut ca bulgărele de zăpadă pornit pe povârnîș din vîrful muntelui și s-a transformat într-o avalanșă uriașă sub care se vor îngropa, pentru totdeauna, ruinele lumii putregăite de astăzi.

Din rândurile acestei studențimi a neamului, s-au recrutat eroi și martirii cel mai de seamă ai cauzei naționale.

Oamenii care n-au cunoscut în universitate decât împlinirea datoriei și suferința; care au învățat, au răbdat și au luptat; care n-au cunoscut gustul sucului bugetar și n-au servit drept unealtă nimănui; care n-au cunoscut oficialitatea decât sub înfățișarea călăilor polițienești și nu au avut contact cu instituțiile publice, altul decât închisorile; care au urmat un singur drapel: idealul; s-au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul. Si n-au cunoscut odihnă cea adevărată decât în pământul țării strămoșești, dăruită în ultima vreme cu atâtea morminte linere.

Aceasta este studențimea neamului. De la ea așteptăm regenerarea întregii noastre vieți, chiar dacă numeric este deocamdată depășită; forța care o animă este de neînvins...

Și azi există tot "două studențimi", aceleași "două studențimi" despre care scria, acum 69 de ani, Vasile Marin:

- cea indiferentă la orice manifestare a instinctului național ("masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare"),
- și cea naționalistă și creștină, "studențimea neamului".

Iar studențimea naționalistă și creștină de azi nu poate urma alt drum decât cel deschis de studențimea interbelică, de studențimea legionară: drumul idealului, drumul neamului. Si chiar dacă numeric studențimea neamului este deocamdată depășită de cealaltă, ca și atunci, aceeași forță de neînvins o animă!

Corneliu Mihai

pag. 11

Centenar Constantin Papanace

• TOT ANUL ACESTA s-au împlinit 100 de ani de la nașterea lui CONSTANTIN PAPANACE, economist și comandant legionar, unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitanului.

Autor al numeroase cărți valoioase: "Fără Căpitan", "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară", "Stilul legionar de luptă", "Evocări", "Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului", "Destinul unei generații" și.a.

Const. Papanace a fost deja prezent prin scrierile sale, în multe dintre numerele revistei noastre: serial (oct. 2003 – ian. 2004) - "Stilul legionar de luptă"; aug. 2004 - "Pe drumul credinței legionare"; sept. 2004 - "Mărturie".

Semicentenar legionar

• LUNA TRECUTĂ s-au împlinit 50 de ani de la ELIMINAREA lui HORIA SIMA din MIȘCARE.

UN DOCUMENT FOARTE PUȚIN CUNOSCUT:

HOTĂRÂRE PENTRU REFACEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

Delegații legionarilor din exil, convocați în Adunarea ad-hoc la Erding, în zilele de 1-8 aug. 1954,

luând în considerare criza de conducere în care de ani de zile se zbate Mișcarea Legionară,

au hotărât să confere sarcina conducerii unui Consiliu de trei, compus din d-nii:

- COMANDANT AL BUNEI VESTIRI ȘI FONDATOR AL MIȘCĂRII, ILIE GÂRNEAȚĂ,

- COMANDANȚII LEGIONARI - VASILE IASINSCHI și

- CONST. PAPANACE,

cu misiunea de a lua toate măsurile pe care le vor crede necesare pentru:

- refacerea Mișcării pe linia Căpitanului,

- punerea în funcțiune a Senatului Legionar ca organ deliberativ,

- sanctionarea abaterilor fostului Comandant al Mișcării, dl. Horia Sima, de la morală și spiritualitatea legionară,

- restabilirea armoniei între România cu dragoste de neam spre a potența lupta pentru apărarea intereselor românești în străinătate, eliberarea și reconstrucția Tării.

Tinând seamă de această decizie, precum și de indicațiile rezultate din consfătuirile avute cu legionarii din diferite țări, înainte și după adunarea de la Erding, se hotărăște:

1) Înființarea CONSILIULUI CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE format de cei trei Comandanți Legionari desemnați mai sus.

În grup constituit, ei preiau și exercită comanda Mișcării până când împreună cu legionarii din Tără se va putea rezolva în mod integral problema conducerii.

Consiliul va fi prezidat de dl. Comandant al Bunei Vestiri ILIE GÂRNEAȚĂ, ca cel mai mare și vechi în grad, în spiritul lui "primus inter pares".

2) Până la statuarea și reorganizarea SENATULUI LEGIONAR ca organ deliberativ, se pune în funcțiune CONSILIUL LEGIUNII cu scopul de a discuta și da direcții în mare Mișcării Legionare.

Toți Comandanții Bunei Vestiri și Comandanții Legionari făcuți de Căpitan și rămași fideli principiilor sale, fac parte de drept din Consiliul Legiunii.

De asemenei, fac parte, de drept, pe toată durata funcțiunii lor, toți aceia care îndeplinesc funcții importante în Mișcare, ca secretar, casier, șefii pe țări și alte funcții pe care Consiliul Conducător le va aprecia de același rang.

PRECIZARE: În urma repetatelor și gravelor abateri de la linia legionară, singurul Fondator al Legiunii rămas în viață și în libertate, și gradele Căpitanului, ca și majoritatea legionarilor, au refuzat să-l mai urmeze pe Sima, i s-a oferit însă posibilitatea să se reabilitizeze, dar acesta nu a făcut-o; a refuzat chiar și să apară în fața unui Juriu de Onoare Legionar, deși, conform principiilor legionare, legionarul nu fugă niciodată de răspundere și când greșește, plătește. Prin toate acestea, Sima a rămas definitiv decăzut din orice funcție și din orice drept legionar. A rămas doar cu un mic grup de acoliți, dintre cei lansați de el

Aproape toți șefii legionari din Tără, în frunte cu celalalt fondator al Legiunii rămas în viață și singurul aflat în Tără, RADU MIRONOVICI, îl contestaseră chiar dinainte pe H. Sima, dar,

în acest CONSIU vor intra prin cooptare și elemente cu prestigiu, din toate categoriile sociale, care au dat dovada credinței și a constantei.

3) Principiile de organizare fixate de Căpitan rămân valabile. Aplicarea lor se va face ținându-se seamă de condițiile specifice ale fiecărei țări din emigratie și conformându-se legilor în vigoare.

4) CONSILIUL CONDUCĂTOR își însușește rezolutia adoptată de Adunarea de la Erding în legătură cu ABATERILE FOSTULUI COMANDANT AL MIȘCĂRII, DL. HORIA SIMA, DE LA MORALA ȘI SPIRITUALITATEA LEGIONARĂ. În consecință, consideră pe acesta DECĂZUT DIN ORICE FUNCȚIUNE ÎN CADRUL MIȘCĂRII și deci, fără drept de a vorbi în numele ei.

Un Juriu de Onoare va judeca, cu riguroasă obiectivitate, faptele încriminate, dând celu în cauză posibilitatea să se apere și eventual, să se reabilitizeze prin abnegare și spiritul de jertfă pe care le va dovedi în viitor, în interesul Mișcării Legionare.

5) Din respect față de suferința și lupta ce de mai bine de un deceniu o duc camarazii din Tără, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionari din exil. În acest spirit, vor fi reconsiderate și gradele conferite în toată perioada exilului.

Legile pentru selecționarea elitei fixate de Căpitan în Jurământul Moța - Marin vor fi aplicate cu obiectivitate, pentru înălțarea criteriilor lățurale și consacrarea meritelor reale.

6) Pentru o mai bună încadrare în ordinea democratică, Consiliul Conducător își propune să pună în studiu reorganizarea Partidului "Totul Pentru Tără", menit de Căpitan să fie expresia politică a Mișcării Legionare, și care este, în primul rând, o școală de educație spirituală a Națiunii Române. La momentul oportun, se va convoca un congres general spre a statua în acest sens.

7) Măsurile de organizare enunțate mai sus sunt luate mai mult în raport cu situația legionarilor din exil. Ele vor putea fi revizuite sau completate, când se va putea delibera și cu camarazii din Tără. Pe baza realităților rezultate după eliberarea Neamului de sub jugul comunist, se va adopta organizarea cea mai potrivită pentru promovarea idealurilor legionare de libertate, dreptate, omenie românească și spiritualitate creștină.

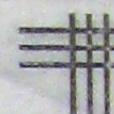
CONSILIUL CONDUCĂTOR AL MIȘCĂRII LEGIONARE:
Ilie Gârneață, Vasile Iasinschi, Constantin Papanace.

Majadahonda, 8 Noiembrie 1954

aflați în închisorile comuniste și apoi, după eliberare, urmăriți și prizonii, nu s-au putut manifesta decât după 1989.

PAGINI CENZURATE, PAGINI REGĂSITE

Insula Şerpilor în ... 1906!

În urmă cu puțini ani, aflându-mă în orașele Cernăuți, Chișinău, Orhei și Bălți am putut lesne observa că una din străzile principale ale acestor localități poartă denumirea "28 iunie 1940", având mai jos pe tăblă explicația: *ziua eliberării nordului Bucovinei și Basarabiei de sub "jugul ocupării românești".*

Pentru noi însă, ziua de 28 iunie 1940 a fost - și este încă - zi de doliu național, zi în care a început, în acel an fatidic, dezmembrarea României Mari care s-a înfăptuit la finele primului război mondial cu mari sacrificii și jertfe a circa 800.000 de oameni.

Dar raptul provocat de marele nostru vecin de la răsărit, care s-a autoîntitulat mereu, în modul cel mai cinic, ca "iubitor de pace", nu s-a oprit aici: a fost un prim pas - ce-i drept, cel mai mare - și istoricii noștri contemporani se ocupă, din păcate, aproape în totalitate, doar de primul mare rapt sovietic.

Deși România a cedat, fără a trage un singur glont, nordul Bucovinei și întreaga Basarabie, la 26 oct. 1940 Uniunea Sovietică a mai ocupat - de data aceasta cu forță - insulele de pe bratul Chilia (în rusește ostroavele) Tătaru Mare, Daleru Mare, Daleru Mic, Maicanul și Limba.

Mai mult: ministrul de Externe sovietic Molotov, în vizita făcută în nov. 1940 la Berlin omologului său german Ribbentrop, a sugerat acestuia că țara sa are și alte pretenții teritoriale asupra României, printre care și sudul Bucovinei și întreaga Delta a Dunării.

Nereliefând adevărul istoric - nu știm din ce motive - istoricii noștri nu precizează că acest lucru nu se putea realiza, din fericire, întrucât prin aderarea României la puterile Axei, Germania lui Hitler ne garanta frontierele din răsărit (și aşa mult mutilate).

Al treilea rapt sovietic provocat țării noastre a avut loc la 23 mai 1948 - nu prin ultimatum ca la 28 iunie 1940, nu prin schimburi de focuri și forță ca la 26 oct. 1940 - ci printr-o înțelegere tacită (?) între Eduard Mezincescu, ministrul plenipotențiar al Ministerului Afacerilor Străine ale României și N.P. Sutov, prim-secretar al Ambasadei U.R.S.S. la București, care au semnat un *"proces verbal de predare-primire"* al celui mai răsăritean pământ românesc! Un capitol omis cu bună știință în

memoriile apărute în urmă cu 5 - 6 ani, intitulate pompos *"Amintirile unui fost diplomat"*, ale celui care a semnat peticul de hârtie fără să-i tremure mâna.

Ne-am propus ca în articolul de față să nu mai revenim cu însemnatatea și importanța Insulei Şerpilor. În ultimii 4 - 5 ani s-a scris suficient în presă despre disputa actuală între România și Ucraina privind delimitarea platoului continental al Mării Negre, bogat în petrol.

Chiar în revista noastră, în nuanțul trecut, a apărut un remarcabil articol scris de valorosul nostru colaborator Viorel Patrichi.

Vrem să scoatem succint în evidență, fiindcă spațiul nu ne permite, că ceea ce a semnat cu inconștiență și nonșalanță ministrul comunist român a fost combătut cu vehemență de comandorul Constantin Capaciu care a reprezentat țara noastră la negocierile din Ian. 1949 privind frontieră fluvială și maritimă româno-sovietică. A încremenit când delegația sovietică a prezentat o hârtie - întocmită încă din 1948! - în care Insula Şerpilor apărea încorporată între granițele U.R.S.S.-ului. El știa că farul de pe insulă era apărat de militari români! A făcut apel la rațiune și la drepturile juridice și istorice pe care le are poporul român asupra acestei bucăți de pământ. Firește că argumentele sale au fost ignorate; ba, văzându-i îndărjirea, partea sovietică a cerut suspendarea lucrărilor și negocierile nu au mai fost reluate niciodată. Patriotismul său l-a costat libertatea. La numai o lună de la negocieri, în noaptea de 5 martie 1949 a fost arestat și acuzat de "crimă de înaltă trădare", patind 15 ani de temniță grea.

Dar cum arăta oare Insula Şerpilor? Se făcea plajă pe ea, o vizitau turiști? Greu de spus, întrucât în presa interbelică și în cea de mai înainte nu sunt reportaje pe această temă.

Să nu ne grăbim însă: există un reportaj scris de Alexandru Vlahuță în cartea sa celebră apărută în Editura Minerva în 1906, intitulată "România Pitorească", carte care a fost reeditată în regimul comunist, dar care nu a cuprins și capitolul "Insula Şerpilor".

Suntem convinși că vă va face să vibrați sufletește și astăzi, la o sută de ani de la apariția sa!

E. Ghioceal

PE MAREA NEAGRA - INSULA ŞERPILOA

Răsare soarele scânteietor din geana depărtată a mării. Razele astern brâuri verzu, galbene și roșii pe întinsul netezis al apei. Pământul se retrage în urma noastră. Încet Sulina pleacă, se scufundă sub valuri. Copaci, catargurile, sururile negre de fum, toate se șterg; albastra boltă a cerului se lasă ca un covilțur uriaș peste pustietatea lucie a mării.

După două ceasuri de plutire spre răsărit, zărim înaintea noastră o movilă albă. Acolo-i Insula Şerpilor. De departe par ruinele unei cetăți fantastice înspite în valuri.

La vreo sută de pași vaporul se oprește. O barcă ne ia și peste câteva minute punem piciorul pe țarmul pietros al acestui singuratic ostrov.

Un dorobanț chipeș, frumos, vine vesel înaintea noastră. El știe că odată cu noi i-au sosit merindele de la Sulina.

- Nu ţi-e urât aici, leat? Îl întreb ca să intru în vorbă, pe când ne urcăm încet spre farul din vârful insulei.

- Poi, de ce să ne fie urât? Că doar nu suntem pe pământ străin... e tot țara noastră.

Și Tânărul străjer imbrățișa c-o privire mândră și fericită largă întindere a mării, ca și cum ar fi vrut să spue: "A noastră-i toată."

Pășind printre bolovani, îi povestesc cum au stat aici de mult, de mult, acum trei mii de ani, Ahile, cel mai vestit viteaz al grecilor, cum s-a înșurat el aici cu Elena cea frumoasă, și la nunta lor au venit Neptun, zeul mărilor, și Amfitrite, soția lui Neptun, și zânele tuturor apelor care curg în mare; și arăt locul unde a fost templul lui Ahile, și-i spun cum păsările insulei zburau în fiecare

Vechiul far de pe Insulă

dimineață la mare de-și muiau penele, apoi veneau grăbite de stropeau toată podeala de marmoră a templului și-o măturau frumos cu aripele.

- Or fi astea, zise dorobanțul, zburăuind un stol de lari albi care ciuguleau în petecul de secără de pe podișul ostrovului.

- Chiar ele... nu; dar strămoșii lor de bună seamă c-au cunoscut pe mândrul Ahile.

- Ale naibii dihăni, să le auzi cum tipă, domnule, juri că-s niște copii care răd.

Suntem pe vârf, lângă far. Nici un copac, nici o tușă nu se zărește pe scofălciturile văroase și crăpate ale acestui ostrov. În jurul nostru valurile foșnesc. Ele vin mereu, de departe, popoare în veci neliniște, și se sparg urlând de coastele pietroase ale insulei, în care bat străvitor, ca și cum ar vrea să smulgă din loc.

Soarele împăraștie raze tot mai fierbinți din limpezișul albastru al cerului. Curcubeu se-aprind pe talazuri. Privirile noastre se adâncesc în zare, se pierd uitate pe deșertul nemărginit și strălucitor al mării. Valurile parcă ard.

Niciodată n-am văzut atâtă lumină, atâtă spațiu.

De-un sentiment de evlavie ni se umplu sufletele, și stăm neclintiți, ca într-o tainică rugăciune, sub farmecul acestei uimitoare priveliști. Timpul pare a se fi oprit din zbor. Gândurile noastre atipesc de legănarea și tânguirea neîntreruptă a valurilor. Toți tace în, ca într-o biserică.

(ALEXANDRU VLAHUȚĂ - "ROMÂNIA PITOREASCĂ" - Ed. Minerva București, 1906)

Sărbătoarea Crăciunului

NAȘTEREA DOMNULUI NOSTRU, IISUS HRISTOS

Cele trei zile de Crăciun sunt legate între ele: Nașterea lui Hristos, Maica Domnului prin care a venit El în lume, și Sfântul Mare Mucenic Stefan care a deschis calea mucenicilor în istorie.

• PRIMA ZI DE CRĂCIUN

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

• Primii cărora li se vestește acest mare eveniment sunt păstorii, oameni înfrățiti cu natura.

• A doua categorie de oameni cărora Dumnezeu le descoperă Nașterea Sa, sunt magii. Prin magi Dumnezeu admonesteză poporul Israel. Magii au văzut, s-au sesizat de stea, poporul Israel nu s-a sesizat de prooroci. Prin magi Iisus Hristos deschide poarta credinței pentru neamuri.

El se descoperă poporului Israel prin păgâni, care vin de departe ca să vestească lui Israel pe Mesia - Împăratul lor ce S-a născut.

Venirea magilor este totodată o formă de prevestire a viitorului care arată că neamurile păgâne vor intra în Împărația lui Dumnezeu înaintea celor mulți din poporul ales.

• A treia categorie care participă la Nașterea lui Iisus o formează Irod împreună cu fariseii și căturarii.

Atitudinea avută la Nașterea lui Iisus se menține de-a lungul timpului. Cele trei categorii persistă până astăzi.

Dacă mintea și inima L-au întâmpinat și s-au închinat lui Hristos, voința în schimb l se opune. Chiar până azi, chiar în noi înșine. Cu mintea poate înțelegem, cu mintea îl căutăm, îl dorim, dar voința nu ne lasă de multe ori să ne frângem mândria, ambicia, să ne pocăim cu adevărat, pentru ca și inima noastră să devină ieșe în care să se nască Hristos.

În special în aceste zile este necesar să nu ne limităm la obiceiuri, tratate teologice sau colinde, ci să trăim cu toată

fîntă noastră Sărbătoarea de astăzi în adevărata ei semnificație.

Vom face abstracție de Irod și de toți irozii, de oricând și de oriunde, care prin violențe caută să-L onoare în sufletele oamenilor.

Dominul Dumnezeu a coborât - Om - printre noi pe pământ. Nașterea lui Dumnezeu în Trup este cel mai important eveniment din istoria omenirii și din istoria creației. Prin nașterea lui Hristos se încheie o eră și începe o altă eră.

Prin Hristos, Pomul Vieții a coborât pe pământ. Cine mănâncă din el, primește Viață, veșnicie, cunoaște din nou pe Dumnezeu și lumea prin El, poate din nou să se unească cu Dumnezeu, pentru a crește până la asemănarea cu El.

S-a început o eră nouă, căci S-a născut Hristos. El este punctul central al istoriei. De aceea, adevărata numărătoare a anilor nu poate să fie efectuată decât pornind de la acest eveniment central. De la acest punct central este firesc să pornească cele două sensuri: unul spre viitor, era nouă, și unul spre trecut, era veche. Această enumerare calendaristică a fost acceptată de întreaga omenire. Încercările altor enumerări pornind de la alte evenimente istorice au eşuat. Adevărata cronologie a istoriei nu poate decât prin nașterea lui Hristos-Dumnezeu.

• A DOUA ZI DE CRĂCIUN

Biserica sărbătorește în chip deosebit pe MAICA LUI DUMNEZEU și Soborul Ei.

Pruncul și Mama Lui formează o unitate. Dacă în lume S-a născut Dumnezelul-Om Iisus Hristos, concomitent - prin El - s-a mai născut un Om unic în lume, Fecioara Născătoare de Dumnezeu. Cel ce s-a întărat nu poate fi separat de Cea în care S-a întărat.

Iisus Hristos este o singură Persoană care unește în Sine două firi: dumnezească și omenească.

Dumnezeu Cuvântul, Cel ce există din veșnicie fiind de o ființă cu Tatăl, și-a luat din Fecioara Maria natura omenească, întărandu-se. Fecioara Maria este Teotokos, adică Născătoare de Dumnezeu.

Ea nu a născut un Om care a purtat pe Dumnezeu. Fecioara Maria a zămislit și născut pe însuși Dumnezeu. Deși născută asemenea nouă, purtând natura pecetluită de păcatul adamic, dar întărită a biruit orice ispătită a satanei, Ea s-a păstrat neprihănită, în afară de orice păcat personal. Prin această biruință a agonisit har peste har devenind "plină de har", cum o numește îngerul la Buna Vestire. Astfel, Ea s-a dovedit asemenea lui Dumnezeu. Acceptând și întăraparea,

Ea - și numai Ea dintre toți oamenii - s-a învrednicit de o unire de la Persoană la Persoană, cu Dumnezeu Cuvântul și cu Dumnezeu Duhul Sfânt.

Trebue să accentuăm că Fecioara Maria nu a născut Dumnezeirea, Care există înainte de Ea, din veșnicie. Ea a născut pe Dumnezeu Care s-a făcut Om din Ea, pentru mantuirea noastră.

Sărbătorind, astăzi, Soborul Maicii Domnului, Biserica pomenește pe toți cei ce urmează exemplul ei și se transformă.

Dar, pentru că și noi, creștinii, suntem ca și lumea și poate uneori chiar mai prejos decât lumea, fiind numai formal creștini, de aceea nu ne renaștem nici noi și nu putem renaște nici pe alții prin noi.

Nimeni nu poate fi cu adevărat fiu al lui Dumnezeu Tatăl și frate cu Domnul Iisus Hristos, decât în măsura în care o recunoaște pe Maica Domnului drept Maică. Ea să ne fie Mijlocitoare către Fiul El și Rugătoarea cea mai puternică, pentru ca El să coboare în noi și în lume, să îndepărteze tot răul și să ne mantuiască.

• A TREIA ZI DE CRĂCIUN

SFÂNTUL STEFAN, întâiul mucenic pentru Hristos, primul om care și-a vărsat sângele pentru Hristos.

Sfântul Stefan urma învățătura Mântuitorului: să nu vă temeți când vă vor întreba, când vă vor duce la temniță, și făcea minuni și semne mari, propovăduind cuvântul Domnului. Deși știa că bigotismul și fariseismul diabolic al Sinedriului nu poate fi înfruntat decât cu prețul vieții, i-a acuzat fățu. Mărturisirea lui Stefan i-a întărat și mai mult pe iudei și l-au scos afară de cetate, ca să-l omoare. și l-au ucis trupul.

Dar Hristos a biruit. Întru El, prin sângele mucenicilor, a mărturisitorilor, și prin lucrarea Duhului Sfânt, s-a înălțat și se înălță Biserica lui Hristos pe care toate puterile iadului nu o vor putea birui.

(extras din PREDICILE PREOTULUI BORIS RĂDULEANU,
"Semnificația marilor sărbători creștine")

PREGĂTIRI PENTRU CRĂCIUNUL 1943

17 decembrie 1943 - Aseară am făcut repetiție de cor pentru colindele de Crăciun. Câte amintiri nu aduc cu ele aceste cuvinte!

"A venit din nou Crăciunul, / Să ne măngâie surghiunul. / Moș Crăciun, Moș Crăciun!"

Ochii înălțăți în lacrimi, vocile sunt dulci și dureroase, pieptul se umflă de nădufuri și gândul rătăcește pe plaiuri românești, peste dealuri și păduri acoperite de mantia argintată a iernii, la o fereastră mică, unde ființe dragi stau îngândurate, că iar vor petrece singure Crăciunul.

Boris Strejeniuc scapă o lacrimă pe obraz, la vale și fugă afară să se ușureze nestingherit. Eu plâng la fel. Avem câte treizeci de ani fiecare și plângem ca niște copii. Ni-e prea drag colțul de la părăsit, pe care cine știe de-l vom mai vedea! Afară e frig, și cu toată frumusețea zăpezii, sufletele noastre sunt triste, dar cântăm mai departe:

Îmi vine în gând tot satul nostru drag, cu casa noastră destul de mare, cu frați și surori, cu zăpada care părea mai albă ca cea de aici, cu promoroaca prinșă de pomi care parcă era mai usoară, căci nu rupea crengile, și toate bucuriile de copil la venirea Crăciunului...

"Din bătrâni se povestește / Că-n toți anii, negreșit, / Moș Crăciun pribegie sosește, / Niciodată n-a lipsit" ...

Mă uit în jur și văd numai ochi jucând în lacrimi și duși departe, în vremuri și pe locuri părăsite.

"Moș Crăciun cu plete dalbe, / Încotro vrei s-o apuci? / Ti-ăs cantică florile dalbe, / Dac-ăș ști că nu te duci. / Moș Crăciun, Moș Crăciun!"

Sărmane Moș Crăciun, ce jale mi-e de picioarele tale, că trebuie să bați atâtă drum ca să ajungi și pe la noi! Și parcă văd că o să vîi cu sacul gol... Nu-i nimic! Noi ne mulțumim și cu o vorbă bună.

21 decembrie 1943 - Iarăși repetiție de cor. De data asta cu colindele lui Radu Gyr:

"Un pom cu daruri și lumini
În amintiri s-arăta,
În vis zâmbește ca un crin
Copilul de-altă dată.

Întregul cer era deschis
Deasupra frunții mele,
Acum strâng pulbere din vis,
Și numai scrum, din stele."

Trăiesc toți pomii de Crăciun în amintire, căci atât mi-a mai rămas.
"Copil bălai, Crăciun și brad,
S-au stins în alte zile.
Acuma numai lacrimi cad
Pe ngălbene file.

Azi nu mai vine Moș Crăciun
Ca-n seara de cenușă,
Ci doar tristețile se-adun
Să-mi plângă lângă ușă."
Am dat tot ce-am avut. Am dat,

și dau mereu, de bunăvoie, căci dau pentru neam, și totuși nu-mi pot opri sufletul să nu doară după atâtea lucruri frumoase pe care mereu trebuie să le sacrificăm în lupta pe care o ducem.

În 1937 am petrecut Crăciunul la Cernăuți, flămând și fără nici un ban în buzunar, căci tata, săracul, nu mă suferăa pe lângă el, din cauză că făceam parte din Garda de Fier. În 1938 - la închisoare; 1939 și 1940 - la fel. În 1941 eram în București la Bădița Radu Mironovici. Cum nu mai credeam că vor veni din nou vremuri grele, ce bine și frumos era!

1942 - în lagărul din Buchenwald, și 1943 ne găsește tot în lagăr, la Fichtenhein.

Sărătorile mari aduc cu ele și multe doruri și gânduri grele, pe lângă bucuria că au venit. Dar, cum vin, aşa se duc, și noi rămânem mai departe cu nevoile și dorurile noastre.

SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI 1943

24 Decembrie 1943 - E AJUNUL CRĂCIUNULUI.

Toți se aranjează. Scot haine de prin cuferne, cămași, calcă cravate și mai fac câte ceva pentru serbarea de diseară. E un

forfol ca de sărbători.

Se strâng cadourile și se aranjează pomul.

Și iată că a sosit și după amiaza. Lipsesc însă multe lucruri din cîte ce odinioară anunțau venirea lui Moș Crăciun. Prin aer nu colindă miroș de plăcinte și colacei și nici un strigăt strident de porc tăiat nu strică liniștea.

La ora cinci pornim către bâraca familiilor noastre, cu colindul. Afără se îngâna ziuă cu noaptea și cerul ne trimit în dar diamantele lui albe. Ningă domol de parcă ar ningă pe suflete. Începe colindul cu "Bună dimineață la Moș Ajun" care zguduiște toată liniștea și, învăluindu-se spre înălțimi, se așează prin os la picioarele Celui ce din veacuri S-a născut.

Din jur apar soldați, ca să asculte și ei marea Veste. Sunt ruși și ucraineni, ale căror colinde seamănă cu ale noastre.

Apar familiile și corul începe "O, ce veste minunată". Un nod mi se urcă și se așează tocmai la furca pieptului. Glasul refuză să mai urmeze tactul dat de mâinile nervoase ale lui Cubicec și ochii se împărenesc cu lacrimi, printre care apare satul cu toate luminile aprinse, cu copiii ce colindă de la casă la casă și în urechi îmă răsună glasul lor de îngerași:

"Sus în slava Cerului, / Astă-i seara lui Crăciun, / La poalele Raiului" ...

Când începem "Steaua sus răsare", apare din spate o stea mare, colorată și înaintează încet spre noi, de parcă s-ar coborî din cer. Un clopoțel mic, cu sunet argintiu, dă fiori dulci la fiecare pas al purtătorului.

În jur s-au adunat aproape toți feori. Toți tac și lasă loc dorurilor să-i ducă pe la casele lor. În sufletul fiecăruia stăruie chipuri dragi și buzele se mișcă într-o rugăciune mută, pentru cei de care nici nu știm dacă mai trăiesc.

A murit ultima silabă a colindului și nu se aude decât suflarea grea a celor din jur. Mâni se întind și se strâng mut, nimenei nu are curajul să strice, prin urări ce nu pot spune mai mult decât strângerea mâinii, liniștea cerească ce s-a așternut. Ne întoarcem înapoi în barăcile noastre.

In sala "C" e aranjat totul ca să se ia masa în comun. Camarazii ce nu sunt la cor se așează la mese. Corul așteaptă în sala "D" până ce toți vor fi la masă, ca să-i colinde. Ne adunăm în corridor, cei de la cor și îi trântim un "Bună dimineață la Moș Ajun". Cântecul se înălță vijelios și Tânăr.

Ochii lucesc și frunțile încep a se descreți. Apoi, Capsâz întrebă dacă ne primesc cu colindul. Suntem imediat invitați să intrăm în sală. Sala e aproape neîncăpătoare pentru mulțimea legionarilor. În fund licăresc luminile pomului tradițional. Dar e sărac tare.

Ne așezăm în jurul pomului și cântecul începe să deschidă porțile sufletelor și să poarte pe aripile lui tot felul de doruri, gânduri și dureri.

În ochii tuturor licăresc lacrimile și un gând hoinar colindă prin jurul vreunei case unde o mamă dragă stă la geam și-și șterge pe fură o lacrimă când vede marea de bunătăți din care dragul ei drag nu se va înfrunta; sau o soție grijuile își face de treabă la cămașile bărbatului aranjându-le, ca să fie în ordine când ei va veni de prin străini; sau un cap bălai, cu ochi de diamant, întrebă: "Mămico, dar tata nu vine cu colindul?"

Fiecare din noi are frați, surori, nepoți, și gândurile noastre îi caută pe toți în amintiri de altă dată, iar pieptul se înălță într-un suspin amar. Oare căți din ei mai trăiesc și mai serbează acest Crăciun?

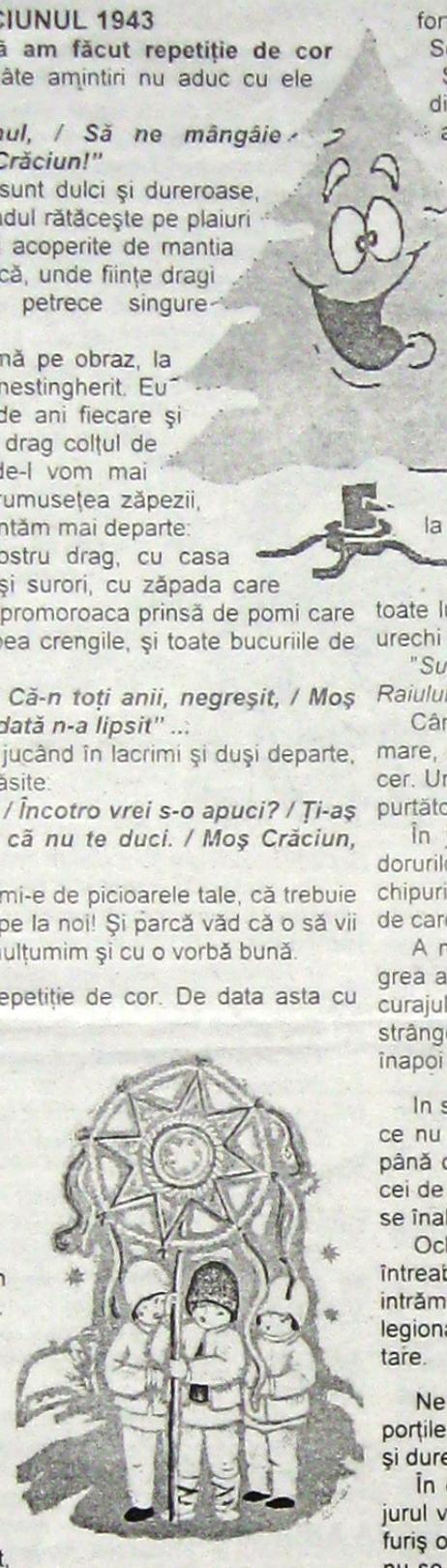
"A venit și-aici Crăciunul / Să ne măngâie surghiunul. / Cade alba nea, peste viața mea, / Peste suflet ninge."

Privirile se rotesc în jur peste sărăcia ce ne înconjoară și din pervazul din perete ne privește Căpitänul.

Și corul își urmează mai departe cântecul, ducând cu el gândurile noastre.

"Tremură albăstre stele, / Ca și lacrimile mele. / Dumnezeu de sus, / In inimi ne-a pus, / Numai lacrimi grele, / Pălpări de stele."

Cât de greu apăsa pe suflete dorurile celor dragi și atâtea amintirile "Maica Domnului Curată, / Ad-o veste minunată /

*Înfloroște-n prag, / Zâmbetul tău drag, / Ca o zi cu soare. /
Zâmbetul tău drag, / Il aşteaptă-n prag, / Cei din
închisoare."*

Şi iarăşi gândurile hoinare se adună pe la gratii de celule, în căutarea celor ce, ca şi noi, suferă pentru credinţa legionară.

*"Peste fericiri apuse / Pune-ți mila Ta, lisuse. / Cei din Închisori,
/ Te aşteaptă-n zori, / Pieptul lor suspină. / Cei din Închisori, / Te
aşteaptă-n zori. / Să le-aduci lumină."*

Numai la Tine, Doamne, ne-a mai rămas singura nădejde şi scăpare. De la Tine aşteptăm totul, căci Tu le poţi pe toate.

Dar hoinăreala prin meleaguri depărtate nu mai durează mult, căci Moş Crăciun, cu sacul în spate şi cu barba fuior, ne aduce la realitate. Se împart daruri.

Fiecare primeşte câte ceva: unii mai dulci, alii mai pipărate, care după cum merită. Klein primeşte o mică carte din care, se spune, va reuşi să învețe cum să stea sub papucul nevestei, sau, mi se pare, cum nevasta trebuie să ţie pe bărbat sub papuc. Eu am primit o cruciuliţă, un caiet, un creion, pişcoturi, bomboane şi o bucaţică de sticlă pe care este gravată data de 25-XII-1943., doi ochi de fată şi sub ei scris: "Doi ochi negri". Ştiu ei, camaraţii, cum ce doruri mă bat.

Acest Moş Crăciun, Preda în persoană, dă şi sfaturi foarte bune, şi multe. În special, are ce are cu conferenţiarii şi scriitorii, cari aproape fiecare capătă câte un îndreptar de autori celebri, ca spre ex. Sbârcea, Firsteoacă, etc., etc, care să-i ajute în munca culturală ce depun.

Pentru darurile ce am primit, Moşul ne cere să mai cântăm ceva "îi noi îl satisfacem": "Moş Crăciun cu plete albe, / Dac-aş şti că nu te duci, / Ti-aş cânta florile dalbe..."

Moşul nu vrea să ne asculte ruga. Pleacă, pentru că mai are mulţi de cercetat.

Urmează apoi altă serie de colinde şi masa: carne şi unt, biscuiţi, bomboane şi bere. Lumea s-a înveselit. Râde, se interpeleză prin fraze cântate în versuri.

Se cântă câteva cântece legionare şi unul german.

Peste toate şi toţi domină însă Stoia, cu vioara şi Boris Strejeniuc cu vocea. D-na Uşeriu nu s-a lăsat mai jos şi ne-a cântat şi ea puţin. Capsáz farmecă, cântând: "E Rîta, tigana". Bucovina, toată la un loc, în frunte cu Posteucă, Hojbotă şi prof. Ionescu, ridică unde nesfărşite tuturor prietenilor.

Buzilă chiuie, Hoinic Bujorel râde că lui i-a spus Moş Crăciun că e frumos şi lui Coman că e borţos.

Mathias, plutonierul ce ne numără de două ori pe zi, e în formă; ne cântă două cântece şi este aplaudat zgomotos.

Mălinăş, în urma turneului de şah e declarat campion al categoriei A; i se dă un premiu şi el ţine de datoria lui să le mulţumească adversarilor bătuţi de el. Oreste Constantiniuc primeşte un premiu pentru cea mai frumoasă partidă jucată cu Eugen Teodorescu.

Terminată serbarea în "C", se mută la "D".

Aici e loc mult şi feciorii sunt dormici de oleacă de horă. Duduie podelele sub călcăile lor. În special Oreste e în formă. Natural că nici eu n-am rămas în urmă. Împreună cu Niculai Zelca, făceam de domnişoare: aşa, am dansat un vals cu Oreste şi o horă cu fratele lui, Eustafie.

Obosiţi şi cu gândurile frânte, parcă bucuroşi că a trecut Ajunul, ne ducem la culcat. În dormitor e frig destul, dar ne-am obişnuit cu el. De o bucată de vreme ne este prieten statornic.

Gândurile încep din nou să se depene şi se opresc la D-na Ponta, care a fost arestată chiar în săptămâna aceasta, prin să că luă cu ea corespondenţă când venea să-si vadă bărbatul. Săraca doamnă! Ce Crăciun mai are şi ea, acum!

Ilie Olteanu a făcut o cerere de liberare sau de extrădare, cu termen, spunând că va trece prin buncăr, lagăr comun şi chiar glonţ, de e nevoie, dar nu mai acceptă situaţia de umiliinţă în care suntem puşi".

25 Decembrie 1943 - CRĂCIUNUL - Mai puţin obosită ca ieri, ne pregătim cu zel de serbare. Se face scena şi la patru şi jumătate începem. Sunt şi familiile prezente. Se reprezintă o mică petrecere familiară. Se bea bere, se fumează şi se cântă. Cântecele populare aduc cu ele nostalgia ţării depărtate şi romanţele exprimă doruri ale tuturor. Capsáz. Strejeniuc. Biega. Iorga, ne distrează cu cântece româneşti. Mathias ne cântă nemteşte, iar Vlăgea, unul spaniol. Eu acompaniam la gitară.

Goju Munteanu a compus două cântece ocazionale:

"În Fichtenhein venit-am prima oară, / În preajma zilelor de Moş Ajun. / Cântam atunci, cântăm şi-acuma iară, / Şi vom cânta la fieice Crăciun."

Refrin: "Căci cum am fost, vom fi întotdeauna: / În bucurii cântăm, ca şi-n nevoi, / Şi pentru toate noi ştim numai una, / O ştiţi cu toţi: cântaţi cu noi."

"Cu cântecele noastre / Pe toţi vă vom purta / Prin cerurile albastre / Şi lumi noi veţi vedea. / Vă va aduce cântul / Pe al nostru vechi pământ / Şi țara veţi vedea / Pe aripa unui vânt."

"În Fichtenhein venit-am într-o doară / Să vă cântăm în ziua de Crăciun, / Să vă purtăm din lagăr până-n țară. Să vă vedeli ce-aveţi voi drag şi bun."

"Cât timp veţi fi în țară, / Masovschi, speriat, / Va căuta pe-afară, / Crezând că-ai evadat. / Dar cântul, năzdrăvanul, / Se va-ngrini chiar el / Să fiţi cu toţi prezenţi / Din vreme, la apel."

S-a râs mult. La al doilea cântec lumea a fost şi mai plăcut surprinsă:

"Ce veseli suntem, neîncetat / Noi pribegii, noi hoinari! / Avem sau n-avem de fumat, / Ce veseli suntem, neîncetat!"

"Cântăm astăzi un nou șlagăr: / A trecut un an de lagăr. / De văi speriat, / Cu asta căi probat: / N-aveţi spirit...diplomat. / Nu suntem arestaţi, / Ci oaspeţi...invitaţi."

"Au fost vremuri şi mai grele, / Am trecut noi peste ele. / Dac-or mai veni, / Orăicum ar fi, / Noi pe toate le-am primi / Cântând neapărat / Şi veseli neîncetat."

Imediat după serbare l-am aruncat cu forţă pe scenă pe Popa Virgil, şeful garnizoanei, care azi împlineşte 32 de ani, şi petrecerea a continuat până seara târziu.

SĂRBĂTORIREA ANULUI NOU

31 decembrie 1943 - Am răcit şi mă doare capul. Totuşi, la lucru trebuie să mă duc. Dar nu zăbovesc mult: Maistrul neamă mă trimite imediat acasă. M-am culcat.

Pe la trei mă trezesc pocniturile din harapnice şi mugetul buhaiului celor ce se pregătesc să meargă cu uratul. M-am scutat şi m-am pregătit şi eu să-i acompaniez. La ora 5 şi jumătate am mers la baracă familiilor şi urătura începe; biciurile trăsnesc ca tunurile la marile ceremonii şi feciorii strigă "hăi-hăi" -ul strămoşesc, de se cutremură baraca. Hojbotă urează rar şi apăsat, aşa cum e obiceiul:

"Bună seara, boieri mari, / Şi voi cinstiştii legionari, / Foştii şi viitorii mari demnitari, / Viorei şi clopoťei, conjunctura, măi flăcăil"

Biciurile trăsnesc din nou şi "hăi-hăi" -ul se aude şi mai tare.

La ora zece începe Pluguşorul în barăcile noastre.

Hojbotă ne poartă cu urătura pe la Bădiţa Traian, Volevozi şi toată istoria legionară. Ne povesteşte apoi despre "fine şi vecine care řiu rândul la pâne", despre "gospodina de casă, tinerică şi frumoasă".

Şi iar: "La urechi cu clopoťei, / Peste sârme, măi flăcăil"

Ultimele versuri îmi sunt dedicate pentru că la un moment dat eu susţineam că n-ar fi râu dacă vreo cătiva ne-am înşăfăca cu mânile de gardul de sârme electricat, să vedem ce fac nemţii după moartea noastră.

A urmat apoi un mic aperitiv cu ceva cărnăti şi câte o bere, plus împărtirea poştelei de Anul Nou. Fiecare a căpătat câte ceva, ceva care să rămână ca amintire că şi pe aici a fost Anul Nou: cărţi poştale, ilustrate şi plăciuri în care sunt puse diferite decupări din zile.

Pagini de vacanță

CÂTEVA REPERE SPANIOLE:

LEGIONARE, NAȚIONALISTE, ISTORICE, TURISTICE

SPANIA este țara europeană cu cele mai mari venituri din turism, cu obiective superbe, totul fiind la un preț doar cu puțin mai mare decât cel practicat pe litoralul românesc.

Astăzi, a fi turist în Spania este un fapt mai mult decât normal, întrucât muncesc și trăiesc aici, după unele statistici, în jur de 500.000 de români. Bunăoară, la Castellon, localitate măricică între Valencia și Barcelona, circa 20% din populația orașului este alcătuită din conaționalii noștri care lucrează în industria ceramică și în comerț, și care, datorită numărului lor ridicat, cer și speră să obțină ca inscripțiile rutiere să fie bilingve!

În septembrie 2004, timp de 18 zile am făcut din nou, după 31 de ani, circuitul acestei țări, admirând, fiindcă aveam termeni de comparație, saltul mare calitativ făcut pe multiple planuri.

TOLEDO

Printre primele orașe vizitate a fost și orașul Toledo, **fosta capitală a Spaniei** până în 1561 și încă cetatea religioasă a națiunii. Catedrala, prin măreția ei, este, după părerea mea personală, cea mai frumoasă și impunătoare din Europa. Construcția ei a început în 1226, fiind terminată 300 de ani mai târziu. Marele altar policrom, reprezentând viața lui Hristos, este construit în stil baroc și neoclasic, somptuoasele strane din lemn de nuc și alabastru, precum și tavanul *mujeras* din încăperea de adunare a membrilor bisericii, sunt doar câteva din bogăția de detaliu care se găsesc aici.

Am vizitat casa muzeu a lui *El Greco*, două sinagogi (adevărate bijuterii arhitectonice) și am vrut să trec pentru a doua oară pragul Alcazarului (*alcazarurile* sunt cetăți spaniole cu rol de apărare). Nu am putut deoarece întregul enorm edificiu era în reparări capitale, preconizându-se, cel puțin aşa mi s-a spus, că în viitorii ani să se mute aici Ministerul de Război al Spaniei.

Alcazarul din Toledo

Încerc să-l descriu succint, așa cum l-am văzut cu mai bine de trei decenii în urmă.

Pentru a impresiona pe vizitatori, săli întregi din Alcazar nu au fost reconstituite, arătând aidoma ca în 1936 când a avut loc aici o înclădire teribilă între forțele naționaliste comandate de generalul Franco și cele comuniste. O mizerie de nedescris, plăfoane căzute, mormane de moloz, paie pretutindeni pe jos, cartușe și grenade în fiecare colț, pătuți zdrențuite care tineau loc de pătuți trupelor naționaliste asediate, găuri în ziduri de unde ieșeau mitralierele, o dioramă adevarată, nu concepută artificial.

În Alcazar am fost plăcut surprins văzând un afiș având la colț tricolorul nostru și semnul verde al *Gărzii de Fier*, precizând în limba română că o delegație mică de legionari, condusă de gen. Cantacuzino-Grănicerul, din care făcea parte comandanții legionari: Ion Moța, Vasile Marin, Gheorghe Clime, Nicolae Totu, Alecu Cantacuzino, Bănică Dobre și preot Dumitrescu-Borșa, a înmânat colonelului Moscardo o sabie din partea lui Cornelius Zelea Codreanu.

Am auzit vocea col. Moscardo înregistrată pe o placă de gramofon, și dialogul purtat cu comuniști care-l amenințau că-i vor impușca fiul dacă nu predă Alcazarul, am auzit refuzul lui și apoi impușcăturile care au curmat viața Tânărului vlaștar.

În cuvinte emotionante prezintă Alcazarul și pe colonelul Moscardo, preotul Dumitrescu-Borșa (în una din cărțile sale de memorii, "Cea mai mare jertfă legionară"), Nicolae Totu (în carte sa "Însemnări de pe front") și Bănică Dobre (în "Crucișări").

Despre întâlnirea cu Moscardo au scris și Ion Moța și Vasile Marin în articolele trimise în țară și publicate în ziarele "Libertatea" din Orăștie și "Porunca Vremii".

Iată cum descrie Bănică Dobre sabia predată colonelului Moscardo: "Coincidință, lama este tocmai din Toledo. L-am făcut o frumoasă gardă cu Arhanghelul Mihail gravat lângă o dedicăție pentru Domnia-voastră. Ea nu este o jucărie, nu este o spadă înofensivă de academician, este o armă tăioasă, din oțel spaniol, vedeti cum se îndoiește. Cu ea veți putea tăia capul inamicilor Crucii și Spaniei. Dacă trăiește Spania (și va trăi), trăim și noi, dacă moare (și nu va muri), murim și noi! Arriba Spania!" ("Crucișări")

MAJADAHONDA

Un alt reper legionar pe care l-am vizitat pe pământul spaniol, de fapt cel mai important, este Majadahonda. Aici au

plătit cu viață lor lupta cu trupele roșii, comuniste, Ion Moța și Vasile Marin, în ziua de 13 ianuarie 1937.

Monumentul închinat memoriei celor doi impresionează. Îl fotografiez, nimeni nu se află în apropierea lui.

Un buchet de flori uscate de soarele dogoritor al lui septembrie că mărturie că cei doi nu au fost încă uitați.

Se depun flori și se aprind lumânări de către români în tot timpul anului, nu numai la comemorarea anuală din 13 ianuarie.

Dar să vedem cum descriu în cărțile lor cei trei camarazi de luptă, cătați mai sus, moartea celor doi eroi:

Bănică Dobre: "Ionel Moța ne strigă: <<Înconjurați nu cade prizonier nimeni. Murim mai bine toți împreună!>> Sunt cele din urmă cuvinte pe care le-am auzit de la el.";

Dumitrescu-Borșa: "Moța strigă la noi: <<Înconjurați nu cade prizonier! Acesta a fost ultimul lui cuvânt!>>";

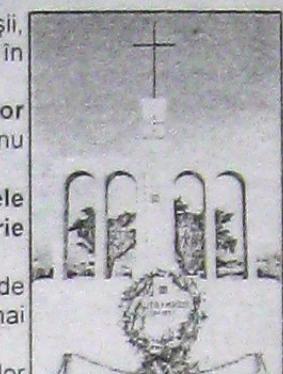
Nicolae Totu: "Am izbucnit într-un plâns deznădăjduit și am plâns cum nu am plâns niciodată în viața mea. Am trimis trei telegramă în țară și una generalisimului Franco, anunțând moartea lui Moța și Marin. Am trăit trista misiune de a le anunța moartea".

Adăugăm și un fragment din articolul lui Alecu Cantacuzino, "Pentru Hristos": "Prin haina străpunsă și sfârtecată a lui Ionel Moța se văd culorile drapelului Românesc. E drapelul nostru pe care era scris: <<Legiunea Arhanghelul Mihail, Garda de Fier>>, cu care ne-am prezentat colonelului Moscardo."

Valle de los Caídos (Valea celor căzuți)

Dar monumentul cel mai evocator, care reflectă cel mai bine războiul civil din Spania, este Valle de los Caídos, aflat doar la 13 km distanță de El Escorial.

Aici, un număr de 40.000 de soldați naționaliști și republicani sunt înmormântați. Mormintele lor sunt săpate în galerii lungi de câteva mii de metri, în piatra muntelui, sub o cruce masivă, înaltă de 150 de metri, care poate fi văzută din orice parte, pe o distanță de câțiva kilometri. Aici își dorm somnul veșnic șeful Falangei, Jose Antonio Primo de Rivera și gen. Francisco Franco.

El Escorial

Dar fiindcă am amintit de El Escorial, voi scrie câteva cuvinte și despre acesta: este cel mai mare și impunător palat regal, definitiv în 1584 de către Felipe al II-lea. Monarhul era un om introvertit, melancolic, profund religios, dorind să fie înconjurat de călugări, nu de curteni. Construcția gigantică este din granit cenușiu care măsoară 208/162 metri, având, printre altele, 15 galerii, 86 scări, 9 turnuri, 9 orgi, 2673 ferestre, 1200 uși, 1600 picturi, dar și 13 capele și ... 300 temnițe.

MADRID

Câtă deosebire între stilul austero de la *El Escorial* și *Palatul regal* din Madrid, principala atracție turistică a metropolei! Superb în exterior, de culoare albă, este greu să nu te copleșească prin opulentele podoabe și somptuoasele mobile din sufragerie, prin *Sala Tronului* și *Sala Gasparini*.

Madridul vechi este un tezaur artistic. Mi-au plăcut cel mai mult *Plaza Mayor* - o frumusețe din secolul al XVII-lea, *Plaza de la Villa* (Piața Primăriei) - o ilustrare a arhitecturii din secolele al XV-lea și al XVI-lea, *Muzeul Prado* - de fapt muzeul național, întrucât aici sunt expuse un număr impresionant de picturi de Velasquez, El Greco, Goya și colecția de artă a Muzeului Thyssen-Bornemisza.

Viața orașului este deosebit de trepidantă. Seară micile localuri sunt pline. Mi-am permis și eu luxul să petrec la miezul nopții câteva ore ascultând un chitarist care cântă non-stop, consumând vin negru de Malaga și aruncând, conform tradiției, resturile de pește direct pe podea, pentru ca vizitatorul să vadă că localul în care a intrat nu duce lipsă de clienti!

Un alt vestigiu regal se află la 45 km de capitală, la Aranjuez, unde se află palatul regal, reședință de vară, destul de modest, dar înconjurat de o grădină superbă.

Din vizita Zaragozei am reținut cele două catedrale uriașe: *El Pilar și Seo* (sfântă în 1919 pe locul vechii moschei). Dar aceasta din urmă păleşte în fața moscheii din Cordoba, cu dimensiunile de 174/137 m. În interior sunt 850 de coloane și "mihrabul", o realizare maură deosebită, destinat rugăciunilor, cu față spre Mecca.

POPASURI ÎN SUDUL SPANIEI

În sud, în provincia ANDALUZIA, am vizitat Granada,

Plaza de Espana și două personaje legendare - Madrid

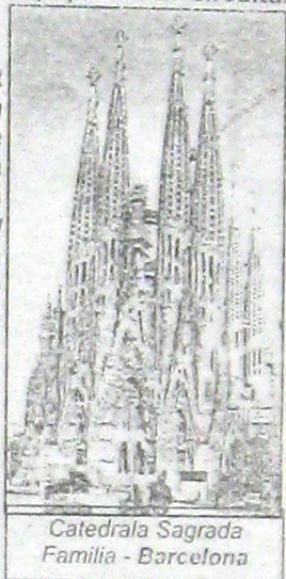
monument funerar impresionant adăpostește osemintele lui Cristofor Columb.

Orașele vizitate de-a lungul Mării Mediterane sunt greu de descris, fiecare având farmecul său propriu. Mi-a plăcut nespus de mult Cadizul, orașele Tarifa și Algeciras, de unde, cu vaporul, în numai 30 de minute se ajunge în portul marocan Tanger unde se deschid noi orizonturi pentru călători, dar cel mai mult m-a impresionat Gibraltarul, cu uriașa lui stâncă unde am făcut plajă o jumătate de zi.

Marbella - un oraș turistic cu o viață de noapte agitată; Malaga - orașul lui Picasso, cu o frumoasă faleză; Almeria și, mai ales, Alicante - două mari orașe și stațiuni în același timp; Elche - cu o mare plantărie de palmieri și València, cu centrul său vechi, Catedrala, Bursa și Tribunalul Apei, acesta din urmă având o vechime de peste 1000 de ani și fiind model de justiție rapidă, simplă și corectă - au constituit tot atâtea popasuri în circuitul spaniol pe care l-am făcut.

BARCELONA

Barcelona mi-a plăcut cel mai mult pentru catedrala extraordinară Sagrada Família, parcul Guell (ambele creații ale marelui arhitect Antoni Gaudí), pentru cartierul gotic, pentru uriașul stadion modern Nou-Camp, pentru dealul Montjuic ce oferă o splendidă panoramă și, mai ales, pentru Ramblas, artera principală a orașului, cu spectacole la fiecare pas, supraaglomerată de către turiști nu numai ziua, ci și noaptea. Tibidabo, Piața Spaniei și Piața Catalonyei sunt alte puncte de atracție ale localității.

Catedrala Sagrada Família - Barcelona

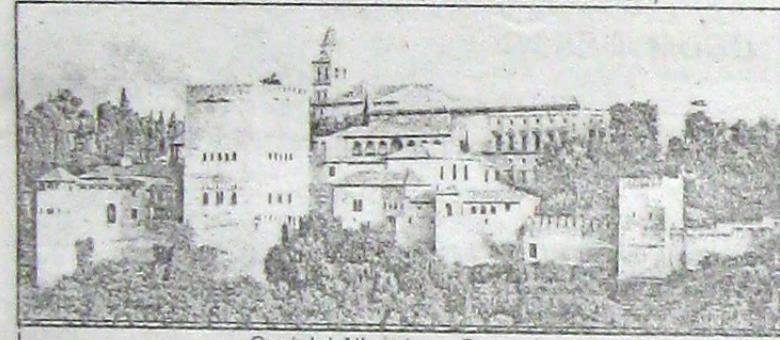
Vizita am încheiat-o în insula Palma de Mallorca, aflată la 3 ore de mers cu feribotul din Barcelona.

Am fost două zile de plajă, dar consider că plaja de la Mamaia și cea naturală din Sf. Gheorghe sunt cu mult mai frumoase datorită largimii lor și nisipului fin.

Serviciile de la hoteluri și bufetul suedez, excesiv de variat, întregesc ambianța. Oare pe când vor fi și la noi astfel de servicii, mai ales că acum totul este privatizat - și deci este posibil? Mai ales că prețurile sunt superioare.

În încheiere mentionez ceva de ordin personal: în centrele fiecarui oraș, chiar și în cele mici, se află, rotunde și inconfundabile, arenele de luptă cu taurii. În cele mai multe nu se mai practică săngeroasele coride; multe sunt îmbrăcate în schele, urmând a li se da cu totul altă destinație. Ca iubitor de animale subliniez că lupta dintre taur și matadorul din arenă era inegală întrucât căștigătorul se știa dinainte, și nu pot decât să aplaud această inițiativă, un semn al victoriei civilizației actuale asupra unor obiceiuri primitive și săngeroase.

Emilian Ghika

Castelul Alhambra - Granada

cu fantasticele monumente maure: Alhambra, Alcazaba și Grădinile Generalife, apoi Sevilla cu Alcazarul și, mai cu seamă, Catedrala cu turnul Giralda din spatele ei. Catedrala, lungă de 161 m și lată de 76 m, este a treia biserică creștină din lume ca mărime, după Sfântul Petru din Roma și Sfântul Paul din Londra. Un

"Hronic Legionar" - Decembrie -

1923 - încep manifestațiile studentimii române naționaliste și creștine, la Cluj, Iași, Cernăuți și București (4 dec.)

- delegații studentimii din toate centrele universitare din țară fixează coordonatele luptei naționaliste și creștine (printre care și *numerus clausus*) (10 dec.)

1929 - este ales ca președinte al Centrului Studențesc București primul legionar: Andrei C. Ionescu (2 dec.)

- prima mare adunare legionară, la Tg. Berești (15 dec.)

1931 - Căpitanul, deputat în Parlamentul țării, rostește Discursul la Mesaj (3 dec.)

1933 - legionarul N. Bălăianu care făcea propagandă pentru Mișcarea Legionară, este asasinat de autorități (9 dec.)

NOTĂ: La 23 nov. 1933 fusese împușcat de autorități, pe la spate, stud. Virgil Teodorescu din Constanța, doar pt. că lipea afișe pentru Mișcare, iar la 28 nov. 1933 fusese asasinat, tot de autorități, legionarul Niță Constantin.

NOTA BENE: Legiunea se află oficial în campanie electorală, ca și celelalte partide.

- primul ministru, I. G. Duca, care, pentru a ajunge la putere, și luase oficial angajamentul de a-i extermina pe legionari, dizolvă brusc și abuziv Garda de Fier, printre-un simplu Jurnal al Consiliului de Miniștri (9 dec.)

- numeroși fruntași legionari (în număr de câteva mii) sunt închiși ilegal, fără mandat (9 dec.)

- este asasinat de autorități Sterie Ciumenti, după ce, chiar în aceeași zi, fusese eliberat din închisoare (29 dec.)

- Nicadorii îl împușcă pe I. G. Duca, predându-se apoi imediat, de bunăvoie, autorităților (29 dec.)

1935 - Căpitanul înființează cel mai mare grad legionar: comandant al Bunei Vestiri, cei care primesc acest grad în prima serie sunt: fondatorii Legiunii (Ion Moța, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu) și comandanții legionari: Gh. Clime, Mile Lefter, I. Blănaru, I. Dumitrescu-Borșa (2 dec.)

1936 - echipa legionară plecată în Spania intră în foc pe frontul de luptă împotriva comunismului (18 dec.)

1937 - deschiderea primei cooperative legionare din Moldova, la Bacău, în cadrul comerțului legionar (3 dec.)

- este asasinat de autorități, în timpul propagandei electorale, legionarii Ion Târcolea și Mihai Turcanu (14 dec.)

- Partidul "Totul Pentru Țară" (expresia politică a Mișcării) obtine locul III pe țară și locul II pe București la alegerile parlamentare (20 dec.)

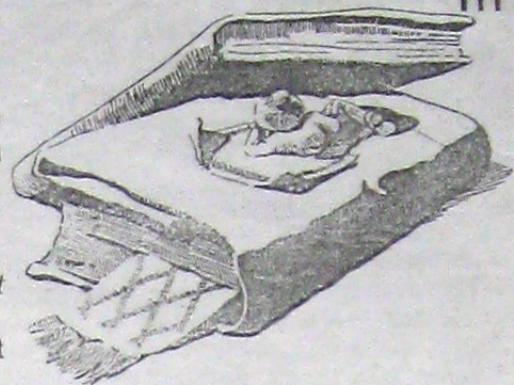
Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârstă max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: "De ce nu a fost condamnată Mișcarea Legionară de Tribunalul Internațional de la Nurnberg?"

a fost dat de Anuța Oghină din Huși, 30 de ani, studentă la Istorie, care a câștigat carteau "Corneliu Z. Codreanu altceva decât H. Sima" – Șerban Milcovianu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

La Nurnberg au fost condamnate două categorii de delictă:

- crime împotriva păcii
- crime de război și crime împotriva umanității

Ori este evident că Mișcarea Legionară nu avea cum să comită nici unul dintre aceste delictă: nu legionarii au declanșat războiul; în plus, nu aveau cum să participe nici la crime de război, și nici la crime împotriva umanității, din moment ce la intrarea României în război legionarii nu numai că nu se aflau la conducerea țării, dar suferau o nouă și crâncenă prigoană din partea autorităților.

Mii de legionari și frați de Cruce se găseau deja în închisorile antonesciene și alte mii erau în linia întâi a frontului, în batalioane de "reabilitare", iar legionarii refugiați în Germania (în număr de

căteva sute) au fost chiar prizonieri ai Reichului, internați în lagăre, fiind eliberați abia după 23 august 1944.

Simulacru de "Guvern român de la Viena" înființat de H. Sima la 10 decembrie 1944 nu a avut practic nici o contribuție la desfășurarea războiului, de aceea Mișcarea nu a putut fi acuzată nici măcar de "colaboraționism", așa cum s-a întâmplat cu celelalte mișcări din Europa (mișcarea maghiară, croată, cehă etc.).

Ancheta preliminară a Tribunalului, în urma memoriorilor întocmite de Mihai Enescu și Vasile Iasinschi, a scos de sub orice acuzație Mișcarea Legionară. Este important de menționat că șeful de atunci al Mișcării, H. Sima, se ascunse, preocupat exclusiv de propria piele, ca, de altfel, în toate celelalte momente cruciale pentru Legiune (3 sept. 1940, ian. 1941)

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Având în vedere că membrii unui cuib trebuie să se supună șefului, se poate trage concluzia că șeful cuibului este un dictator? Argumentați.

PREMIU: "Pentru sfânta Cruce, pentru Țară" – Mardarie Popinciuc.

FĂRÂME DE CER

Din anii de cenușă și de fum
Răzbate o lumină și acum;
Purtăm în noi fărâmele de cer :
Atâtă cât respire, eu încă sper.

Cu fiecare cuvânt ce-a fost rostit,
Verigă din șiragul infinit,
Recuperând trecutul pas cu pas,
Să facem la răspântii un popas.

Cum visele de aur nu apun,
Deviză neclintită: gândul bun,
Lumină peste timpul drăguț,
Reverberând puternic, insolit.

Adrian Simionescu

DRUM DESCHIS

Noului an 2005

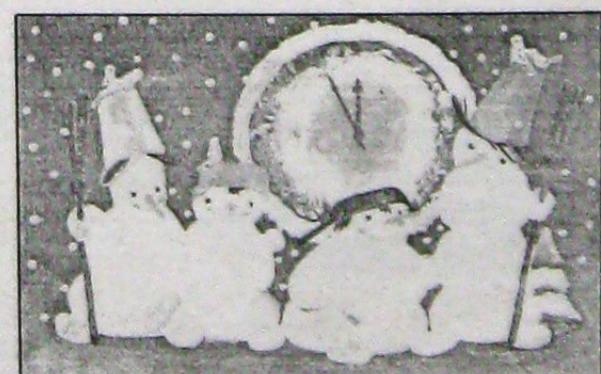
Mă-nveșmântez de ziua ta cu soare
Și-ți pun ghirlande-albastre la fereștri,
Invoc apoi înmiresmată boare
Pe orizonturi vaste, tinerești.

Cu orice dimineață e o treaptă,
Cu fiecare zori se nalță-un vis,
La scară o caleașcă te aşteaptă
Să se aştearnă drumului deschis.

Iar roibii-n diminețile-nsorite
Spre zări cu străluciri de alabastru
În sonuri din tăriile vrăjite
De raza săgetării unui astru.

Mă-nveșmântez cu cerul plin de stele,
Mă-nvăluie etericul ecou,
Vibrez în ritm și unison cu ele;
Sub soare astăzi totul este nou.

Postă redacției

Revista se difuzează și la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din alte zece mari orașe ale țării:
Arad, Baia Mare, Brașov, Cluj, Iași, Predeal, Râmnicu Vâlcea, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara,
precum și în alte localități pe care nu le mai enumerez.
Vă rugăm cereti revista întrucât distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA
STR: VLAICU VODĂ 23,
BI. V39, ap. 37
SECT. 3, BUCUREȘTI, cod 031245
Tel.: (021) 322 3832

Petru Vasilescu – București: Despre nașul dvs., PETRU TOCU, deținem destul de puține informații (din păcate). Iată-le:

PETRU TOCU s-a remarcat de timpuriu în lupta naționalistă. Licean fiind, a întărit *Frăția de Cruce "Dunărea"* din Galați (1924), a participat la tabăra de muncă de la Căminul cultural creștin din Iași. Ca student a fost unul dintre componentii "echipei morții" (1933). Atenție: "echipa morții" era o echipă de sacrificiu, dispusă să primească moartea pentru manifestarea credinței naționaliste românești, care străbatea țara în marșuri și cântece, făcând propagandă Mișcării Legionare (1933), deci o echipă care era dispusă să primească moartea pentru credința legionară, iar nu să omoare, cum mint dușmanii Mișcării Petru Tocu a fost economist, comandanț legionar și șeful Comerțului Legionar. A fost prefect de Putna în perioada sept. 1940 – ian 1941 și a executat 16 ani de detenție în timpul regimului comunist (1948 – 1964).

Despre tatăl dvs., Alexandru Vasilescu, nu vă putem oferi nici o informație. Gândiți-vă că în vremea Căpitanului o jumătate de milion de oameni au fost membri ai Mișcării Legionare! Vă dați seama că nu avem date despre atâtia! În plus, arhivele legionare au fost mereu confiscate. Și chiar multe grade ale Căpitanului (inclusiv comandanți legionari) ar fi rămas poate necunoscuți posteritatei dacă nu s-ar fi manifestat public sau dacă n-ar fi scris.

Eugen Zorean – Slatina: Și noi am fi fost curioși să cunoaștem primarii legionari din perioada statului național-legionar, dar, din păcate, nu avem lista cu aceștia. S-a publicat lista prefectilor, dar nu și cea a primarilor. Întâmplător însă, vă putem răspunde la cea de-a doua întrebare: primarul Slatinei a fost prof. de Științe Naturale, Traian Biju, directorul Liceului "Radu Greceanu", combatant pe front în primul război mondial, unul dintre fondatorii "Ligii Apărării Național Creștine" din jud. Olt, mare personalitate locală, de origine aromână, renumit gospodar, fondator al Societății culturale "Titu Maiorescu", al revistei "Lumină" și al corului liturgic "Ciprian Porumbescu", autor de manuale de liceu și de studii geografice ("Transilvania", "Prin Banat", "Bucovina, țara sagilor", "Prin Muntii Apuseni"). Prof. Biju (născut în 1883) nu a fost legionar, ci simpatizant.

Anuța Oghină – Huși: Primul semnal de alarmă tras public, în țară, după 1990, asupra abaterilor lui Sima de la linia legionară, este meritul dr. Șerban Milcoveneanu. Când renumitul martor al epocii a deschis, singur, cu mult curaj, bătălia împotriva impostorului, în

țară nu se știa încă nimic nici despre eliminarea lui Sima din Mișcare, nici despre alte mărturii ale puținelor grade legionare supraviețuitoare din vremea Căpitanului. De aceea dr. Milcoveneanu este urmărit de ura neîmpăcată a simiștilor.

Flora Crăcea – București: Nu cred că are sens să vă explic, din nou, aceleași lucruri în legătură cu subiectul "simiști": ne-am expus deja foarte clar convingerea, în nenumărate rânduri, apoi am discutat personal cu dvs. multe ore. Dacă aveți într-adevăr dorința de a colabora în paginile noastre, vă așteptăm cu inimă deschisă.

Dragoș Olaru – Tulcea: "Gărzile Încazarmate" au fost create de Sima în oct. 1490, sub conducerea lui Ovidiu Găină, în locul vestitului Corp de Elită "Moța-Marin" din timpul Căpitanului. "Gărzile Încazarmate" aveau un efectiv de 100 de oameni care defilau înarmați, ocupându-se cu paza sediului legionar și cu paza personală a lui Sima. Ov. Găină s-a dezis de Sima abia după moartea acestuia.

Bogdan Ailincăi – Suceava: Nu am reușit nici noi să descifrăm manuscrisul bunicului dvs. decât parțial, astfel încât nu-l putem publica, deși fragmentele descifrate sunt promițătoare.

Ninel Torcea – Arad: Într-adevăr, în noaptea următoare asasinării deținuților politici de la Jilava, un grup de legionari înarmați din cadrul Ministerului de Interne, condus de Ovidiu Găină și Eremia Șoacăriu, a încercat să asasineze cei cinci oameni politici adăpostiți la Ministerul de Interne (Argetoianu, Ghelmegeanu, Tătărescu, Ilasievici, Marinescu), care erau păziți de o gardă militară. Asasinatul n-a reușit datorită intervenției prompte a militarii, iar Ovidiu Găină, Eremia Șoacăriu și Gh. Stoia, fugiti din țară, au fost condamnați în contumacie la muncă silnică pe viață, în iulie 1941, de Curtea Martială, în cadrul procesului asasinatelor politice din nov. 1940. La cea de-a doua întrebare nu vă pot răspunde, întrucât nu s-a stabilit niciodată, oficial, cine l-a asasinat pe părintele Palaghita. În "Garda de Fier spre reînvierea României" este publicată amenințarea cu moartea trimisă lui de Ov. Găină și într-adevăr. Palaghita a fost împușcat în propria tipografie, dar, repet, asasinul a rămas nedovedit până azi.

Irina Brezoi – Timișoara, Adrian Lungu – Predeal, Valentin Tinescu – Râmnicu Vâlcea: Scrisorile dvs. au ajuns la redacție pe 12 dec. 2004, după închiderea revistei. De aceea vă vom răspunde în numărul viitor.

Nicoleta Codrin

*Redacția urează tuturor cititorilor
"La mulți ani!"
cu bucurii și împliniri,
sub scutul lui Dumnezeu
și al tradițiilor românești!*

NOTĂ REDACȚIONALĂ: ACEST NUMĂR ESTE MAI AMPLU DECĂT CELELALTE DATORITĂ SĂRBĂTORII CRĂCIUNULUI.

Redactor șef:

Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"
Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Cornelius Mihai
Nicolae Badea

ISSN 1583-9311

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
(zona Circului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰
tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com